

Др. ЄВГЕН ЮЛІЙ ПЕЛЕНСЬКИЙ

БОГДАН ЛЕПКИЙ

1872 - 1941

ТВОРЧИЙ ШЛЯХ. — БІБЛІОГРАФІЯ ТВОРІВ

Друге видання

КРАКІВ

1943

ЛЬВІВ

УКРАЇНСЬКЕ ВИДАВНИЦТВО

Богдан Лепкий
Малюнок проф. Михайла Бойчука з 1909 р.

Др. ЄВГЕН ЮЛІЙ ПЕЛЕНСЬКИЙ

БОГДАН ЛЕПКИЙ

1872 - 1941

ТВОРЧИЙ ШЛЯХ. — БІБЛІОГРАФІЯ ТВОРІВ

Друге видання

КРАКІВ

1943

ЛЬВІВ

УКРАЇНСЬКЕ ВИДАВНИЦТВО

ВІДБИТКА ЗІ ЗБІРНИКА „БОГДАН ЛЕПКИЙ”
КРАКІВ—ЛЬВІВ 1943.

Накладом „Українського Видавництва”, Краків, Райхштрассе ч. 34. II. пов.
Друк: „Нова Друкарня Денникова” під накази. упр., Краків, Ожешкової 7.
Verlag: »Ukrainischer Verlage G. m. b. H. Krakau, Reichsstrasse 34. II.
Druck: „Neue Zeitungsdruckerei“, Tr. Verw., Krakau, Orzeszkowag. 7.

Перше видання цієї праці появилася друком ще перед десяти роками у Львові з нагоди 60-ліття Богдана Лепкого, нове обіймає весь творчий шлях покійного Поета, від першочислив його літературної діяльності до останнього поетичного твору. Виходить воно значно поширене в порівнянні з першим, радше принагідним. Всього не в це монографія, лише критичний нарис, та я старався і тут звернути увагу на найважливіші проблеми поетичної спадщини Лепкого, відмітити головні етапи його творчого шляху, та оцінити його мистецькі досягнення.

Користаючи з того, що покійний Поет через висловлював побажання, щоб я написав про нього монографію, я често зводив впродовж останніх двох літ його життя наші розмови на справи його творчості, щоб почути його завази про мої міркування, чи узгодити деякі думки. Яюсь так щасливо складалося, що наші погляди були дуже подібні. При розходженнях вияснення Поета дали мені змогу побачити деякі справи в належному світлі, а з другого боку він погоджувався на чимало моїх навіть неіскричливих заваз. Таким робом висловлені тут мої думки про поетичну творчість Богдана Лепкого є кемов би „авторизовані“ ним.

Обмежуюся тут лише до обговорення поетичної творчості Лепкого, що в нього все була кайсуттєвіша. Інші діялки його творчості — мистецьку, наукову і громадянську — висвітлили в своїх розвідках проф. Дам'ян Горняткевич, дир. Володимир Дорошенко і д-р. Павло Лисяк в збірнику „Богдан Лепкий“, що виходить саме за моєю редакцією. Одночасно друкується в цьому збірнику і оця розвідка про Лепкого як поета.

До книжки доданий бібліографічний покажчик книжкових видань творів Лепкого і книжок, що вийшли за його редакцією, та найважливіших статей про нього.

Є. Ю. П.

Краків, в грудні 1942.

БОГДАН ЛЕПКИЙ — ПОЕТ

I.

Середовище і доба. — Творча індивідуальність.

Життєвий і нерозривно з ним зв'язаний творчий шлях Богдана Лепкого позначилися особливою прямолінійністю, виразністю, завершеністю. Завдяки тому можна легко виділити із суцільного поодинокі складники і визначити їх ролю в цілому, вказати, як вони впливали на формування всієї поетичної творчості Лепкого в її різновидних, але таких ідейно однородних виявах. Ці складники це: творча індивідуальність, середовище і доба.

Богдан Лепкий, так як його бачимо через призму його творів, не лише змалку оставав під формуючим впливом свого середовища: з ним він не поривав зв'язків і пізніше, плекаючи ці ідеї і ідеали, що їх виніс із батькового дому, до кінця життя. З цих обох причин треба поперед усього з'ясувати оцей вплив, окреслити середовище, в якому поет родився і зріс. „Хто хоче поета зрозуміти, мусить іти в край поета“. Цей край — це залите сонцем Поділля, це золоті лани пшениці і затишні, пишні гаї, це сонні плеса ставів і повільні каламутні води рік, це праця і звичай українського хлібороба, це багатство його усної словесності, це, врешті, стара дерев'яна церковця і парохіяльний будиночок при ній і пан-отець і його праця в селі і для села. Такий то край поета, оце Поділля, такі в ньому села, отой Крегулець, Жуків, Поручин,

*Подільське тихе село
в долині між садами.
Серце моє там росло,
мов квітка між кущами.*

*Серце моє там росло,
світ відчинявся дитині —
тихе, подільське село
мені ти снився нині.*

(Село, літо 1917.)

Село багате старим надбанням, красою фольклору, але в конфронтації з новсю дійсністю — відстале, „глухий кут“, як його зове Лепкий. Такі самі були „плебани“, лише що їх — зарижкою парадоксальним твердженням — не знав Лепкий, задивле-

ний у виїмкову плебанію, плебанію свого батька — вірцевого священика, патріота-громадянина і поета. Родинний дім закрив своїми веселковими барвами все інше — Лепкий пішов у світ із виідеалізованим образом краю своїх дитячих і юнацьких літ.

Родинний дім — передусім батько, доволі талановитий, хоч мало відомий письменник о. Сильвестер Лепкий, що писав під псевдонімом Марко Мурава — поклав основи підвалини під життєві ідеали, яким служив Богдан Лепкий через ціле життя і не спростувався їм ніколи. Найважливіші з них — це глибока релігійність, відчуття ваги національної традиції, любов усього рідного, своєрідний аристократизм, а врешті своєрідний культ письменницької культури.

Стійки дав рідний дім, а рідне село дало-вишлекало не менш глибоке, бо майже релігійне, прив'язання до рідної землі, що під час років еміграції зросло і скріпло. Українська земля і її краса, а разом із нею український хлібороб і краса його пісень, займають у поезії Лепкого через те окреме місце.

Літературна атмосфера рідного дому — Лепкий уже п'ятилітнім хлопцем читав Квітчину *Марусю* і *Кобзаря* Шевченка — взір, поучування і поради батька, пісні й оповідання тітки Дарії Глібовицької, а далі краса українського фольклору, зокрема пісні сліпого музиканта з Поручина, Соловейової Каськи і Тодоски з Дебружута гродили в ньому ще глибоке відчуття поезії, що мержувало з певного рода поетичним пантеїзмом:

*Поезія, друже, всюди є
і в людях і в природі...
і поки чоловік живе
її умерти годі.*

Таке було мистецьке „віно“, яке дістав Лепкий із родинного дому і рідного села, з яким виступив на творчий шлях.

Ще раз і ще раз приходиться і прийдеться повертатися до вилучу наших обставин на письменників, їх рист і творчість. Ці обставини далеко не були підходячі, вони менше поетам давали, а більше жадали. Іноді — і то як часто — зі шкодою для поета. Назавна це я свого часу данию добі. Складав її Лепкий не раз і не двічі на своєму п'ятдесятилітньому творчому шляху. Даниь добі була в Лепкого, так би мовити, подвійна: ідейно-змістова й зовнішньо-жанрова.

Нерівномірність, а то й подекуди тіснота, українського громадянського й літературного життя створили тип окремого письменника-універсаліста. Куліш, Франко, Кониський, Грінченко — це лише найважливіші імена. Мабуть можна заризикувати твердженням, що Лепкий замккає своєю літературною діяльністю цей ряд письменників. Ці самі причини, що спонукували тих творити в ділянці різних жанрів, існували ще, коли виступив Лепкий. Не дивлячись на свій виключно ліричний талант, поет піддається цій силі. Тому поруч лірик дає поеми, поруч нарисів цвелі й повісти.

поруч драматизованих пєсм драми. Була це дань добі, але, так би мовити, неповна, бо завдяки ліризмові, що наскрізь пронизує всі його твори, творчість Лепкого куди більше одностайна, як його попередників. Ліризм Лепкого ширий і глибокий не лиш у чистій і рефлексійній ліриці; буває, підносить вартість і нарису, і новелі, і оповідання, надає цим епічним жанрам своєрідного забарвлення, насичує поетичні образи куди більше чуттям, як це є в других письменників. Це має свою ціну. Правда, часом це ліричне світосприймання не дає змоги розвинутися як слід іншим мистецьким засобам, наприклад, у драмах.

Інакше було з ідейним змістом творів. Тут вимоги доби йшли багато даліше і далеко глибше. Вони в великій мірі заповнили молодого поета, що ще себе не віднайшов. Нічого дивного: загальний суспільницький тон тодішньої української літератури приманив до себе Лепкого своїми ідейними вартостями, загально-людськими і національними гаслами, гуманністю і патріотизмом. Це вповні відповідало цим ідеалам, що їх виніс поет із рідного дому, хоч далеко не зовсім відповідало індивідуальності самого поета. Він пише цілу довгу низку творів під вимоги чи потрєби хвилі, але ані тематично, ані у вияві ці писання, переважно початкові твори, зокрема оповідання, не приносять нічого такого, що виходило б поза загально прийняті тоді напрямні літературної роботи. Важка селянська праця, полита їдким потом, нужда і кривда, ба, навіть ціла її філософія, дарма, що схоплена не з філософічним поглибленням, а представлена крізь призму чуття, іронії, чи навіть легкого сарказму, все це найдеться в перших спробах Лепкого, починаючи від *Ідилії* й *Сонєту* (1891).

Ми на те й на світ родились, щоб робити, гарувати... В цих писаннях якже часто *голодний хлоп в старій подертій світі* протиставлений ситому панові. Це все теми ранніх писань Лепкого, але не одного лише Лепкого. Вони подібуються в усіх майже тогочасних українських письменників.

Була це власне лише дань добі.

Лише що в Лепкого не було суспільних конфліктів поставлених на вістря меча, загострених клясовою нетерпимістю і виключністю. Вони тут потрактовані дещо сентиментально, в дусі старої Дікенсівської школи. Нічого дивного: Лепкий — лірик. Його серце звертається до бідних і покривджених, звідсіля її пливе те тепло, яким наділені в його творах того рода постаті, в протиставленні до інших.

II.

Рання творчість: Творчі стимули. — Мистецькі засоби. — Суспільницька тематика.

Богдан Лепкий став писати рано. Перші літературні спроби повстали ще в II. класі гімназії:

Вірші став я писати давно, ще на шкільній лавці — пригадує Лепкий. — Але я не прив'язував до них ніякої ваги і вони затрапилися. Я мріяв тоді про малярство, а віршував от так собі, несвідомо, коли прийшла охота.

Щойно в Відні на першому році філософії, з тузи за рідною стороною та за родиною я ближче підійшов до „поезії, розради одинокої“. Віршами записані листки лежали на столі мого кабінету. Їх побачив покійний Михайло Петрушевич (Новицький). Прочитав, похвалив і захопив мене не кидати пера. Петрушевич і сам писав вірші. Він володів літературною мовою та віршовою формою, як мало хто, і був дуже начитаний. тільки критик із його був надто гострий. Розуміється, заохота такого гострого старшого товариша не осталася без впливу на мене. Я писав далше, прочитував написане Петрушевичові, слухав його добрих рад. — а всетаки віршів не давав друкувати. Я вважав їх чимсь так мені близьким, що не хотів іти з ними між чужих людей, між читаючий загал.

В рік пізніше познайомився я з Вороним і Щуратом, а там і з пок. Іваном Франком. Розмови з тими письменниками на літературні теми заохочували мене до дальшої невтомної праці¹.

Значення впливу товаришів студії і пера в повищому визнанні напевно перебільшене. Лежить воно вже в психології юнацького віку — хоч сама річ написана значно пізніше, — цієї психології, що дозволяє, напр., скромну студентську кімнатку називати „моім кабінетом“. — Фактичними стимулами для поетичної творчості могли бути і були — поруч вродженого хисту — вплив батька-письменника і домашня творча атмосфера, мистецький літературний та фольклорний багаж, а врешті туга за всім, що близьке. А втім підкреслює це сам Лепкий: його товариш прийшсь уже на готове: віршами записані листки лежали на столі вже. Отже міг він мати лише вплив на те, що ці твори появлялись згодом — по чотирьох роках — друком, а не на їх повстання.

Ранні писання всі пропали. Перші поезії, які знаємо, це *Ідилія* та *Сонет* із 1891 р., друкovanі чотири роки пізніше. В цьому ж 1895 р. надрукovanі в „Ділі“ й перші нариси нев'язаною мовою: ескіз *Шумка* і *На палеті* та оповідання *В лісі*.

Всупереч панівному досі поглядозі смію твердити, що Лепкий не виступив як готовий майстер, хоч відразу позначились на його творах основні мистецькі риси його творчої особовости. Але сам мистецький вияв його ранньої творчості, писань 1890-их рр., зраджує ще початкуючого автора. Неввибагливий поетичний об-

¹ „Писання“ т. I, ст. 373—4.

раз, нескладний ритм, проста строфічна будова, дієслівні або неповні рими (*зорі — полі, християнина — коло тина*), також мова, зокрема не все щасливо вжиті говіркові слова і форми.

Але скоро вроджений хист і набута культура слова перемагають труднощі. Наполеглива праця підносила вище і вище мистецький рівень творів. Прочитуючи перші збірки оповідань (*З села 1898, З життя, Оповідання, Щаслива година 1901, На послухання 1902, У глухих куті, Нова збірка 1903*) та поезій (*Стрічки 1901, Листки падають, Осінь 1903, На чужині 1904*) помічується такий зразу сильний ріст, піднесення мистецьких спромож.

Як приклад можна подати хочби деякі з найчастіш уживаних у поезії Лепкого мистецьких засобів. Одним із них було повторення. В розцінці лірики Лепкого називає Б. Якубський його не лише характерним, але і zarazом трафаретним: „Значно характерніший (від епітету) з емоційно-поетичних засобів Лепкого — засіб повторення. Треба сказати, що цей засіб є фатально трафаретний майже в усіх галицьких поетів двадцятого століття”. Та він не звернув належної уваги на те, як із початково нездарно вжитого засобу стає з часом справді мистецький засіб. Бо згодом Лепкий, хоч і часто вживає повторення, то не надуживає його. Між раннім *Щоб лиш ту, лиш ту, щоби не бути...*, або: *А прецінь, прецінь...* а якимнебудь пізнішим повторенням (напр., у вірші *На узліссю хатина*) є величезна різниця. Там лише спроба, тут вдатний мистецький засіб.

Так само зразу Лепкий не опановує суспільної тематики, яку вводить до своєї творчості не з внутрішніх причин, але із за зовнішніх спонук, наказу хвилі й літературної моди. Видне воно особливо в ранніх оповіданнях із соціальною тематикою (*У глухих куті, Мелвідь, Скапи, Донька і мати*). Тут соціальна тематика без соціального поглиблення — не переконуює, хоч іноді доводить у своїй чорній кольористичній до меж шаржу (*Підписався, Закутник*).

До цих писань з соціальною тематикою можна мабуть зарахувати теж ранню драму Лепкого *За хлібом*. Пишу: можна, бо її не знаю, вона не була друкована. На сцені ставили її з рукопису. Як подає сам автор — це: образ із життя сільської учительки¹. Можна тут — рукопис пропав ще в часі попередньої війни — хіба покликатися на міркування д-ра В. Сімовича, що бачив її виведену на сцені, здається в 1898 р. Він говорить про „чуття, з яким поет змальовує недолю людей”, згадує про іронію, як мистецький засіб, та врешті підкреслює „недостатки драми (неумотивованість поодиноких учинків, незручність у будові, брак послідовності в характерах)”, додаючи: „але вона зробила на

¹ „Писання” I. 378.

мене гарне вражіння, і мені дуже жалко було бідної сільської вчительки, що зросла в місті і стільки натерпілася в погоні за тим нещасним шматком хліба¹. Цебто і тут маємо мабуть до діла з типовим для Лепкого ліризмом. Але Лепкий скоро підноситься з того, і то власне скрізь там, де має змогу оставити з боку соціальної тематику, чужу собі, а зайнятися ближче самою постаттю, її душею і переживаннями з загально-людського, а не суспільного становища (*Жертва, Звичайна історія, Ділуся*). Вже в цих оповіданнях приходять до голосу не тенденція — згідно з вимогами часу, а серце — згідно з творчою особовістю автора. Таким робом свідомо чи несвідомо, що врешті-решт неважне, Лепкий спророва обмежує ролю суспільницької тематики, віднаходить себе, стає ліриком.

Два моменти особливо причинилися до того. Вагу їх підкреслює сам автор. Саме в 1894 р. вперше виїздить Лепкий у г о р и, в село Розтоки на Гуцульщині. Вражіння було над міру сильне. Величава краса природи захопила його, заповонила для себе, він рік-річно вертається хоч на короткий час у Черногору, що тоді на час літа стигала майже всіх українських письменників до себе. Там повстають прегарні циклі рефлексійної лірики *В Розтоках* і ціла низка інших поезій, так чи інакше зв'язаних із горами.

Друга подія, що мала помітний вплив на дальший розвиток поетичного таланту Лепкого — це переїзд із Бережан, де поет по закінченні університету чотири роки учителював, на псбут до К р а к о в а в 1899 р. Краків, місто старої культури і живих на той час літературних рухів, теж заповонило поета собою. Він попадає в гарячий крутиж людей і подій, у сам розпал модернізму. Під їх впливом наблизжається Лепкий ідейно до модернізму, стає одним із поетів цього нового напрямку, а згодом одним із творців „Молодої Музи“.

Старинна Кракова повернула поетові зацікавлення також і в м и н у л е. Вона то паткнула його до перекладів і студій над *Словом о полку Ігоревім*, з чим тісно в'яжеться низка прегарних з історіософічним забарвленням поезій: *Слідами Ігоря*.

Проте ні минуле, ні краса гір і наворот до Вічного не перемогли зовсім суспільницьких тенденцій. Падькання над мужицьким горем держаться цупко ще довгий час його поезій. От, навіть у прекрасному *Різдвяному вечорі*, друкованому вперше в „Буковині“ 1910 р. є ще цього роду закінчення. Потому закинув його автор, зрозуміло, бо воно не в'язалося органічно з цілістю, псувало настрої. У примітках до своїх *Писань* Лепкий подає причини цього явища, власне його довговічності:

Суспільність вимагала від письменника громадянських мотивів, патріотичних і принагідних віршів, годі було відтягнутися від цього обов'язку, а тоді модерний

¹ В. Сімович у кн. Лепкий: „Писання“ т. I, ст. X (примітка).

критик зривав на письменника, що він понижує уро-
вень письменства і так даліше. (396 ст.)

Дійсно, Лепкий не відтягається від цього обов'язку. Хоч закинув він суспільницьку тенденцію, вірші на патріотичні теми писав до смерті. В згадуваних примітках подає не раз, що цей чи той вірш написав на зазов такого чи іншого громадянського комітету, з такої чи іншої громадянської нагоди. Ці вірші, звичайно, мають свою ціну, може не стільки літературну, як дидактичну, хоч є між ними особливо цінні, як ось цикл *Швеченко*.

Характеризують вони Лепкого не лише як поета, але й як громадянина, що служив вірно через ціле життя національній справі.

III.

Другий етап творчості (1901—1919): Основні мотиви — осінь, любов, спогади — їх мистецький вияв. — Війна.

Важко сказати, коли в Лепкого закінчилася доба ранньої творчості. Кожна збірка була виявом його росту, намаганням віднайти себе, кроком уперед. Розвиток ішов рівномірно, поступово, тимто й не можна подати якоїсь одної дати. На всякий раз значна більшість творів виданих у 1901—1903 рр., що були, видимо, написані пізніше від деяких одночасно тоді оголошених, носить на собі позначки зрілого вже таланту. Щойно в тих творах виступає поет на весь ріст, щойно вони вірно й повно відзеркалюють у собі його духове обличчя.

Як уже відмічено вище, Лепкий — це типовий лірик. Глибоке чуття, захоплення красою, ніжність і гуманність — це основні риси його поетичної вдачі. Все те знайшло повне відбиття в його ліриці й осінило емоційним серпанком його епічні спроби.

Поетична гарфа Лепкого — говорячи старим порівнянням — небагата на ступні. В лірика це самозрозуміле. Основні мотиви його лірики — коли залишки на боці писання з о с і н ь о ю т е м а т и к о ю , про що вже вище була мова — такі:

п р и р о д а , або стисліше о с і н ь у природі, з відповідним філософським забарвленням, чи поглибленням;

л ю б о в , найчастіше в сполучі власне з природою, на тлі природи, чи як паралеля до неї;

с п о г а д и з власного минулого, звичайно в тісній сполучі з обома попередніми мотивами, отже спогади про власну любов і спогади про давно сирійські картини природи.

Так звичайно всі ці три основні мотиви сплітаються між собою, витворюючи цілу мережу посередніх і подвійних.

Мабуть таки найважливіший із усіх трьох — це мотив о с е н и . Осінь, *З осінніх співів*, *З осінньої симфонії* й кілька інших збірок і циклів присвячені виключно осени.

Найтиповіший для Лепкого мистецький вияв осені — це образ опадаючого, пожовклого листя: *Лист в дерев паде; Паде зів'яле листячко; Бачиш, як листя паде; Листки падуть, падуть зів'ялі, зжовклі, а разом із тим: Я не впаду листочком кленовим.* Другим таким типовим, зрештою не лише для Лепкого, образом є павутиння. Поет не сприймає осені такою, як вона є, він бачить у пожовклому листю зів'ялу весну, сприймає його з жалем за минулим. *Зварання листя зжовкло і зів'яло; Зварання квіти голову схилили...* Звідсіля поетів сум: *Так мало сонця, радості, весілля; або: А так багато сірих днів слоти.* Філософічно осінь для нього це не завершення, не переміна в вічному ході життя, як, наприклад, у його ровесника Чупринки, але смерть. В тому ціла суть його над міру песимістичної філософії осені, чи природи восени, чи загалом природи:

*Що процвітало на весні,
гарячим літом спіло,
шукало прожитку собі, —
те, в осені, у боротьбі
із смертю помарніло.*

Це своєрідна філософія смерті:

*Такий то вже цей божий світ!
На все, що лиш дійде до літ,
смерть покладе долоні.*

Осінь і поетові дасть в нагороду йому смерть непрошану й власну мозилу, цілій природі й йому — спокій (*тепер спокій настає*). Все проходить, настає смерть.

Але не проходить смуток:

*Лиш смуток не минає
і не вмірає сум.
Над світом так літає,
як над рікою шум,
смутку дух.
(В Розтоках)*

Свій детермінізм уміє Лепкий погодити з глибокою, зрештою винесенією ще з-під родинної стріхи, релігійністю, що так часто виступає в його поезії:

*Піч над морем. Ідуть хвилі легенькі мов мрії.
Далеко, гень далеко беріг — край надії.
В прибережній каплиці дзвонять, в небо чисте
перлові звуки лицють: Аве! Аве Христе!*

Детерміністична філософія осені, може радше підсвідома, не є єдиною в Лепкого чимось найважливішим. Висловлена вона немов мимоходом, немов на маргінесі природи, далеко не стільки переконує, скільки захоплює читача краса самих поетичних образів.

Завдяки тому поезія Лепкого така легка до сприйняття. Тут і причина того, що Лепкий не виступає перед нами як визнавець своєрідного детермінізму, що на другий план сходить його постава до природи — пасивна, чи іноді й квієтистична, але лише як співак краси осені. Не дивлячись на свою філософію, Лепкий захоплюється сам над міру красою осінньої природи і це своє щире захоплення передає читачеві. Завдяки тому власне й кажемо, що рефлексійна і настроєва лірика на осінні мотиви найшла в нім незвичайно талановитого представника. Так ніжно і прекрасно, так усесторонньо, мало хто із наших поетів відчув красу осені, сумовитий настрій пожовклого листя, павутиння, стерні, цятотиння дощу і грозу імлістої осінньої ночі. *Гість, Листки па-дуть* і багато інших віршів таких збірок, як *Осінь, Слога*, особливо прекрасна елегія *Розжалобилася душа*, це справжні перлини в поезії осені.

Основний настрій цих поезій — сум, жаль і туга за зів'ялим життям, випливав із глибоких шарів поетичної особовости. Тимто власне осінь одиноко відповідала Лепкому. Одиноко і найповніше. Не брунькуюча, повна життя весна, не гаряче пристрасне літо, і не суворя ледяна зима, лише ніжна, оповита в бабине літо й мелянхолію осінь. Ніжність поета находила тут найкращий відзвук і найповніший вияв. З мотивами осені органічно в'язалися мотиви згаслого дня — вечора і проминулої молодости — старости. З таким самим захопленням, як про осінь, писав Лепкий про мелянхолію вечора й сум старости — навіть за своїх молодих літ.

Рівночасно з багацтвом чуття підноситься мистецький вияв цих поезій на небуденну висоту. Деякі з них варті навіть окремих дослідів, як інтересні приклади особливо вдатної поетичної розв'язки. От, хочби загально знані і признані *Журавлі* (1910). Тря, здавалось би, примітивні образи, щось у роді рефлексії і ніби вже все. А яка з того виходить прекрасна цілість, яке незатерте вражіння остає по сприйнятті цієї поезійки.

Друга основна нотка лірики Лепкого — це еротика. В'яється вона безпосередньо й тісно з лірикою осені, бо любовна лірика Лепкого не оспівує палкого, вибухового весняного кохання, не представляє великих пристрасей і конфліктів, а іншу любов, таку тиху, спокійну, повну резигнації й самовідречення. Немає в ній динамічного напруження, немає того, за що міг Франко назвати свої жмутки *Зів'ялого листя* „ліричною драмою”. Вже проф. В. Сімович підкреслив причину цього явища: Лепкий не вмів, чи не хоче когось обвинувачувати, нікого, навіть долі. Всі невдачі сприймає він спокійно, з пасивним наставленням. Він, син спокійного українського села, зі своєю ніжною вдачею лірика далеко не активіст. Навпаки, його пасивне наставлення переходить подекуди у фаталізм, у те, що він сам називає покорюю перед невідомим *мисом*. Свого часу викликало це Євшанове окреслення:

„поет безсилля”. Окреслення надто вже яскраве і невірне. Куди вірніше назвати Лепкого попросту — ліриком.

Любовну лірику Лепкого можна окреслити стисліше не як поезію кохання, але розлуки. Власне розлука є тут основною, виключною, домінуючою. До меж символу виростає тут один образ із прекрасної поезії, навіяної образом О. Куриласа, *Пама-люй мені, друже, картинку*: він і вона йдуть кожне зокрема, бо між ними *яр глибокий дуже*. Так само і в іншій поезії: *лягли тепер помежи нами стрімкі гори і глибокі ріки*, або ще в іншій: *Помежи нами море синє...* — Розлука тісно в'яжеється з нещасливим коханням, чи з коханням, що в одного з любків вигоріло, а в другого ще горить. Вено родить біль, терпіння, безнадію: *Забула ти той жар могочий... Забула ти цей чар таємний... Забула ти... А я і нині... Терплю і мучусь я наново*.

Цей мотив — нещасливого ізза розлуки кохання — доходить до своїх скрайних меж тоді, коли доводиться тужити за любов'ю, якої взагалі нема:

*Не знаю, де вона і як її назвати,
який у неї голос, плач і сміх,
не знаю, чи стріну її, щоб розказати,
свій біль найтяжчий і найгірший гріх...
А все ж таки за нею я скупаю...*

І в любовній ліриці бачимо скрізь ріст поета, кращання поетичних засобів. Коли Якубський, напр., називає кілька разів повторюване в поезії Лепкого „порівняння коханої з сонцем (напр.: *була би для мене, як у темниці квітці сонце ясне*) як штучне й разом трафаретне”, то йому можна відповісти, що такі порівняння стрічаються здебільшого в ранній поезії Лепкого. Згодом поетичні образи стають куди оригінальніші, свіжіші, барвниші.

З цими двома групами, з поезіями про осінь і любов, нерозривно в'яжеється третя — поезія с п о м и н і в, зокрема про красу рідної природи та про давню любов.

Лепкий міцно був через ціле життя зв'язаний із ґрунтом, з якого виріс, із людьми і переживаннями, що супровожали його на далекий життєвий шлях. Тимто в своїх писаннях він часто вертається до переживань ранньої молодости, до краю дитячих мрій і втіх.

*Згадки з дитячих ранніх літ,
ах, як ви дорогі мені!
Ви мов ті квіти чарівні,
цвітете навіть і тоді,
коли мороз зморозить світ...*

Таке ж саме визнання і з автобіографічних нотаток:

...і нині я мило згадую ці години, пережиті в старій, великій хаті, серед просторих, тихих нив Поділля.

*Не одну думку й не одну вішову ідею завдячую тобі,
моя тісніша вітчино!*

Можна сказати, що яка половина творів є таким, чи іншим відгуком ранніх переживань. *Квіт щастя* може правити тут за символ. Лише, що таких творів є в Лепкого багато. Коли Лепкий пише про українське село, то це звичайно буде село його дитячих літ, Кругелець, Поручин, Жуків, чи Біще. Коли пише про сільську церковцю, то це буде церковця з Поручина, коли про парохіальний дім, то це буде батьківська „плебанія”. Коли пише про які-небудь події, наприклад про *Свят-вечір*, то це жива картина з цих часів і цих місць. „старший брат” Юрко це правдива постать із Поручина. Семен, „сліпий на одне око музикант” із Поручина, навів цілий цикл наслідувань народніх пісень *На Семеновій скрипці*. Різні події, що мали місце в родинному селі, за літ дитинства, стали основою цілої низки оповідань і поезій.

Та Лепкий став майстром малюнків пережитого не лише завдяки своїй мистецькій психічній конструкції. Склалася на те й друга важна причина. Від 1899 р. до смерти за дуже короткими перервами проживав він на чужині. Краків, Відень, Вецляр над Ляном, Берлін і знову Краків, так до самого кінця. Зразу добровільне заточення, стало в воєнний час примусовим. Життя на чужині зродило тугу за рідним краєм, що найсильніше асоціювався власне з дитячими переживаннями, які там, у рідному краю проходили, і ніби не лише в минулому, але і в цьому далекому та дороговому краю остали. Звідсіля зрозумілі переливи туги за рідним краєм, за його красою, за його життям. Ця туга позолотила якимсь райдужним німбом більшість малюнків українського села. Вона робила тут Лепкого майстром. Дрібні картини селянського, а ще більше священничого, побуту виходять завдяки тому якісь гарніші, поетичніші. Ще більше чару надала ця туга картинам із давніх літ, літ, що проминули давно, але тепер в її блеску видавалися роками казкового щастя. Одиноке, що було постійно в життю поета радісне, нескаламучене, надихане щастям — це власне спомини з дитинства й юнацтва:

*Сніжок паде... От так в забутих літ
летять на мене незабуті мрії,
біленькі-білі, мов лілеї квіт.*

*Сніжок паде... Немов крізь мряку мріє
якийсь далекий, гарний, добрий світ,
де все цвіте, сміється, променіє —
це спомини з моїх дитячих літ.*

Ці спомини — це єдине безспірне добро-щастя, яке дало поетові того типу, що Лепкий, життя. Тож нічого дивного, що він

¹ „Писання”, т. I, ст. 374.

часто вертається думкою в минуле. Він тужить за цим щастям, за щасливими дитячими літами „на каиновім мості”, за близькими, дорогими серцю людьми, за рідною землею і — творить каритни-песни про них і для них.

Про багато творів Лепкого — і не лише ліричних — можна сказати те, що він сам написав про *Квіт щастя*:

Це не оповідання, а один момент з автобіографії¹.

Цікаво, що й мистецький вияв цих образів асоціювався теж із тим літературним матеріалом, що тоді був найближчий для Лепкого — з народньою піснею.

*Не від шкільних лавок
я набрався гадок
про минувшину рідного люду,
а з думок-співанок
парубків і дівок
в чистім полі, в живива, серед труду —
(Я учивсь)*

стверджує сам Лепкий. З уваги на те, з уваги на могутню асоціативну силу, що в'язала в щось одне нерозривне дитяче минуле й фольклор, Лепкий найчастіше оформлює поезії, присвячені тому минулому, на взір народної пісні. Дуже часто є це стилізація під народню пісню, ще частіше використання основного її засобу: психологічного паралелізму:

*Серед моря скала,
чорний ліс там росте;
Хто терпів за життя
хай по смерті спічне.*

або в упрощеній, метафоричній формі:

*В полі вічний вітер грає,
жаль світами розвіває...*

За цією, так сказати б, найосновнішою і найбільш характерною мистецькою особливістю української народної пісні, йшли в поезії Лепкого й інші її засоби, зокрема ціла низка усталених у пісні образів, порівнянь і епітетів. В'язалася з тим zarazом і народна ритміка, найчастіше коломийкова, така улюблена поетом. Уживав її Лепкий навіть залюбки до вияву своїх сумних дум, своєї туги, свого жалю, як, наприклад, у поезії *Гори, мої гори*, що може бути теж прикладом на використання народних метафор, епітетів і повторень:

*Гори, мої гори,
зелений розмаю,
хоч вже стільки літ минуло,
я про вас гадаю.*

¹ „Писання” II, 484.

*...Коли б не цей сивий волос
горем побілілий,
може б до вас мої мисли
пташкою летіли.*

*Пташкою летіли,
хмаркою упали,
там, де наші серця райським
квітом процвітали.*

(Ведляр 1919.)

Що за народною піснею іде тут Лепкий свідомо, потверджують це не раз його відзиви, напр., ода *До народної пісні* (1904).

Такий був світ поезії Лепкого, невеликий, замкнутий у собі, простий, але осінений піжним почуттям поета, окутаний сумом і резигнацією, тугою і терпінням, але гарний і принадний. Вирощений у душі правдивого поета мав те, що в даному випадку найважливіше, найістотніше: поетичність. Атрибут поетичности робив світ поезії Лепкого принадним, саму поезію легкою до сприйняття а її творця улюбленим, популярним поетом.

Поетичний світ Лепкого, овіяний сумом, повен туги, терпіння і безнадії, протиставив світові буденщини не лише свою красу. Поза тим прапором мав поет проти злочи дня, проти колючок і ударів життя ще одну зброю в руках: іронію. Продирається вона денеде крізь теплі слова, якими поза тим охоплює він природу і людей. Лише вряди-годи, коли доповняється мірка злого, як от підчас війни, іронія переходить у легкий сарказм, як, напр., у величавому *Ноктурні*.

Власне, кажучи, в її на внесла в поезію Лепкого, як і в поезію всіх інших поетів, багато нового. Ніжний поет не міг остати байдужий до моря сліз і крові, до трагедії безлічі людей і цілого народу. Зокрема голосна мартирологія українського люду підчас Світової війни (1914—1918) надала його поезії свіжої, нової сили.

А втім уже перед війною, в передчутті грози, піднісся Лепкий у кількох поезіях до меж пророчого натосу. Такими були особливо дві поезії з 1911 р., *Голос зневіри* і *Голос надії*. Вже тоді, три роки перед війною, писав Лепкий:

*А я кажу вам: близький час
і хвиля недалеко,
що буря звіється нараз,
згуртує і змішає нас
і зблизька і здалека...*

*...А я кажу вам: майте слух,
і позір тому дайте,
що вам говорить волі дух
про близьку хвилю завірюх,
і хвилі тої чайте.*

Сама ж війна надала на стільки інших тонів його поезії, що в обличчі загального терпіння його особисте терпіння, зрештою більш поетичної натури, як реальне, зійшло на дальший план, а то потроху і зовсім замовкло. Не замовкла лише одна струна на його кобзі: туга за рідним краєм. Навіть більше, вона піднялася з новою силою, скріплена новими нотками: непевністю того, що там, у рідному краю, ділялося, або — краще сказати — певністю, що там зле, дуже зле.

*Шумить, гуде подільський лан,
поораний ровами;
стоїть село, немов курган
найжстий хрестами.*

*В подільській кузні ковалі
кують нові кайдани,
нема вже радості в селі,
лиш сльози, біль і рани!*

Втечею від цієї дійсності є знову для поета — але якже тепер болюче правдиво — спомини про минуле, чи туга за його наворотом:

*Приснисть, приснисть мені, село,
в якійсь новій обнові;
веселе, ясне, як було,
свобідне в ділі й слові!*

*Щоб діти гралися в садах,
пісні щоб зомоніли,
щоби по тих кривавих снах
дні радості наспіли!*

(Село, 1917).

З окремих творів, що повстали підчас війни і нерозривно зв'язані з нею, можна назвати, поруч цитованого *Села*, нескінчену поему *Буря*, збірку лірик *Intermezzo*, згадуваний уже натхненний *Ноктурн*, чи ніжні, хоч трагічні *Листи Катрусі*.

Війна замкнула собою в творчості поета великий творчий етап.

IV.

Третій етап (1920—1941): Перехід до нових жанрів — *От так собі і Під тихий вечір*. — Історичні повісті: *Мавела*, *Крутіж*. — Спомини.

Під впливом війни зачався в творчості Лепкого новий період. Не закидаючи лірики, не залишаючи писати про осінні настрої (*Слота* — 1926), він куди більше уваги присвячує епіці, власне історичній повісті.

Формальний перехід від лірики до епіки — коли це можна так назвати — позначився доволі виразно і в замислі і в переве-

денні двох творів, що стоять на межі цих двох періодів творчости Лепкого. Перший із них — це збірка коротеньких нарисів *От так собі*¹, що представляють із великою міркою поблажливости дрібні хиби дрібних людей. Хоч війна загострила вістря сарказму в Лепкого, то проте зараз по війні вертається він до легкої іронії, що більш йому відповідала. Ця легка, навіть дуже легка іронія лягла в основу мистецького замислу цілої збірки нарисів. Подекуди Лепкий пішов навіть ще далі по лінії від сарказму: хоч і тінює деякі постаті чи образи для більшої виразности іронією, то рівночасно накладає на них ясніх фарб своєї теплої чуття. Такою постаттю є, наприклад, дідусь, що „не признає” української літератури, але лише тому, що хотів би бачити в ній якогось українського *Пана Тадея*. Автор чітко розділює тут іронію від теплої прихильности. Іронією наділює свою постать за перше, прихильністю за друге.

Менш-більш у тому самому часі був викінчений і другий твір, що може праяти за посереднє звено між давшою ліричною творчістю Лепкого і пізнішою його історичною епікою. Є це повість — додаймо відразу — лірично-сентиментальна, або як її сам Лепкий називає: *повість-казка, Під тихий вечір*.

Замисл цієї повісти, як і більшости, не в всіх, своїх творів узяв Лепкий і з ж и т т я². Захоплений ідеями В. Липинського, зокрема його планом навернути спольщену шляхту на Україні до українства, зробити її коли не в національному, то хоч у територіальному розумінні вповні українською, Лепкий дає мистецьку концепцію такого переходу. Не дивлячись на те, що план Липинського виявився зовсім нереальний і, не витримавши проби життя, пішов у забуття, мистецьке переведення його в повісті Лепкого вийшло переконливе і гарне. Героїня, спольщена аристократка з давнього українського роду, вихована відповідно батьком, в якого теж прокинувся дух предків, іде консеквентно до цілі: зриває з довільною польською аристократією, стає українкою в повному розумінні цього слова. Мистецька концепція Лепкого більше продумана, як її політичний праобраз у Липинського, або — коли хто воляє — проведена крок далі. Лепкий не зв'язує своєї аристократки з українством лише територіально, що, до речі, було здавна, хоч і не відповідало, бо й не могло відповідати новим часам; він зв'язує її органічно, кровно. Героїня закохується в українцеві, вправді теж згодом дідичеві.

З вродженням собі замилюванням до краси осені представляє Лепкий власне на тлі осені зворушливу, ідилічну картину: двоє старих уже людей, що любилися ще з молодих літ, що пережили трагедію розлуки, сходяться знову, віднаходять живими давні

¹ Нариси друковані спершу у фейлетонах берлінського „Літопису” в 1921—2 рр., згодом видані окремою книжкою в 1926 р.

² Сама подія взята з життя лікаря Розлуцького.

почування до себе і до українського народу, стають спільно до національної праці і повні шляхетного зрозуміння та виrozumіння зв'язуються на решту життя. Поруч того, епізодично, представлено другу пару: молодих. Але тут вінчання шляхтянки з „простим“ українцем пройде вже без зайвих трагедій. Завдяки тому неюдне, не зовсім умотивоване раніш внутрішньою логікою твору, дістає нової мотивації — йде на рахунок давніх часів і суворих давніх обичаїв. Повість користає на тому подвійно: ідейно й мистецьки.

Під тихий вечір — це повість цікава однаково, як мистецька концепція одної, хоч і нереальної, але оригінальної ідеї, як і своєю фабулою і своїм мистецьким виявом. Є це лірична, сентиментальна повість, але своїм майстерним першеденням стоїть на висоті вимог сучасності. Вже тим самим є незвичайно інтересна — як вдатна спроба модернізації пережитого, здавалось би, літературного жанру.

Лепкий дав у ній прекрасну й прекрасно проведenu до подробиць синтезу епічного замислу — ідеї — змісту з так питомим собі ліризмом. Настрій осени, зрівноважений спокій і резигнація старости, серпанок сентименту правлять тут не лише за забарвлення, чи тло, але виступають як реальні фактори самої акції. Все те взяте разом, — дарма, що дотеперішня критика прийняла цю повість холодно, — дає змогу визнати її за один із найкращих творів Лепкого, хоч над мистецьким виявом її помітно заважала Вікторія Кнута Гамсуна.

Від повісти *Під тихий вечір*, що малювала вправді сучасне життя, але постійно нав'язувала своєю ідеєю і самою акцією до минулого, що немов виростала з історичного підложжя й була ілюстрацією одної історіософичної концепції, був лише один крок до історичної повісти.

Цей крок стає тим більше зрозумілий на такі давніших уже заінтересувань Лепкого минулим. Від минулого з дитячих літ мрії могли легко переноситися в дальше минуле. Побут у Кракові навівав так само історичні ремінісценції, що зразу оберталися здебільшого лише кругом героїчного *Слова о полку Ігоревім*. Скріпив ці думки й настрої в Лепкого його ширий друг, В. Липинський, талановитий історик і звеличник героїчного минулого України, своїми розмовами і творами. Його книжка про Кричевського викликає не лише вірш *На маргінесі книжки про Кричевського*, але і цілий майже цикл *На маргінесах*. З того часу походить теж захоплення Мазепою і Мотрею, що вже в 1914 р. довело до написання віршованої драми *Мотря*, яка одначе підчас війни згоріла. Належить тут додати глибоке, ще з дитинства винесене захоплення Шевченком, що зі свого боку не могло остати без впливу на відношення Лепкого до козацтва.

Такі були зацікавлення минулим і чуттєве наставлення до

минулого в Лепкого до війни. Коли прийшла війна, він став писати про неї. Але війна вимагала реалістичного підходу, що був чужий і не давав вдолілля. Жах війни склонював ще більше до того, щоб звернути свій зір в інші часи. Так, чи інакше війна була великим потрясінням, що вплинуло в деякій мірі навіть на зміну творчої особовості. — Свій вплив мусів мати теж старший вік, зріліший погляд на світ і людей. У висліді Лепкий рішуче звернувся до історичної повісті.

Історичні повісті Лепкого творять два циклі. Один навязує до давнього захоплення *Словом о полку Ігоревім*, другий до давнішої драми *Мотря*. До першого належить повість *Вадим*, оповідання *Каяла*, до другого передовсім велика тетралогія *Мазена* (I. Мотря, II. Не збивай, III. Батурич, IV. Полтава)¹, далі повісті *Сотниківна* і *Крутіж*, оповідання *Орли*.

Лепкий-лірик мусів докладати чимало зусиль, щоб підтягнутися під вимоги епіки. Навіть в історичних повістях тут і там проривається його нахил до ліризму.

Все ж велика тетралогія (спершу задумана як трилогія) захоплює своїм розмахом, шириною розгорнутого полотна, ретельним відношенням до історичного матеріялу, а наді все теплом, із яким виведені головні постаті, Мазена і Мотря. Коли в повісті тут і там не проведена рівномірно психологічна мотивація, розтягнута описова частина, чи може не скрізь доглянута строга історичність деталей побуту, це легко можна виправдати величиною проробленої праці і ліричними нахилами автора. Все ж навіть найсуворіший критик не може відмовити *Мазені* літературної стійкості, а ще більше великої виховної вартості.

Те саме можна сказати і про всі інші більші чи менші (*Каяла*, *Орли*) історичні писання. Між ними всіма найкраща — на нашу думку — остання велика річ, що появилася за життя поста — *Крутіж* (1941).

Ця історична повість, чи, як автор називає, історичні малюнки з часів гетьмана Виговського, присвячена часам Руїни, подібно як і давніша *Сотниківна*. З листків повісти віє справжнім, нефальшованим, глибоко й трагічно відчутим подихом цієї доби. Ця повість може найкраще з усіх історичних писань Лепкого відповісти першій і основній вимозі, що її ставиться то того роду творів: не переказує історичних фактів, але віддає духа доби.

Дія повісти проходить, так сказати б, здалека від великих шляхів історії. Але і на цих бічних, дрібних стежках малі, звичайні люди беруть участь історичні катаклізми, переживають серцем, перш ніж історичною хуртовиною. У часах руїни можлива ще інша концепція, що її автор прекрасно використав у своїх малюнках: історична постать, стручена зі свого п'єдесталу, паде між

¹ Давніші частини: *Орлик* — остала в рукописі і *Войсарооский* — не написана.

одних дрібних людей, щоб жити їхнім життям, життям простої, безпомічної людини, що позбавлена сили, замість кермувати подіями, сама дається їм кермувати. Такою постатю в повісті є полковника Нечаїха, донька гетьмана Богдана Хмельницького. Картини ці були б надто трагічні, якби не було для них якоїсь — мистецької — противаги. В повісті вона є: це герой Валентий Босий-Босаковський.

Тип Босаковського новий в українській поезії. Лепкий безсумніву впровадив його туди також під впливом Липинського. За часів Хмельницького пристали до українства тисячі на-пів спольщеної шляхти. Половина полковників великого гетьмана з Морозенком і Кричевським на чолі, багато козацької старшини й рядовиків — це шляхтичі. Були між ними різні люди, навіть такі, що втікали перед карами, або йшли за наживою, але були й ідеалісти, що кидали майно й становище, щоб боротися серед непевного за національну справу.

Таким ідеалістом є герой повісті, Босаковський, хоч він маєтків і не кидав, бо був зроду бідний. Протиставить його Лепкий козацькій черні, що підносить голову проти Гетьмана. Є це постать розміряна на велику міру, український Дон Кіхот, але не вирваний із свого середовища і кинутий в інше, а виведений у своєму, питомому собі середовищі. Він прокидається „смішним“, бо в таких часах, можна бути або сильнішим за інших, або „смішним“. Це вже доля мабуть усякого чистого ідеалізму, який у зударі з реалістичним життям може видатися „смішним“. Вірно відданий дух доби і ця монументальна постать на тлі черні — це найбільші цінності повісті.

Зате композиція повісті проста. Акція розвивається разом із подорожжю героїв — до мети. Автор лише немов обірвав закінчення. Бо вмираючий Фалдовський заповів трагічне закінчення:

Нечаєву... я... казав... пірвати... На Катерину теж... наставлені сітки... Юрась... невдаха... Все Хмелєве кодро мусить пропасти, мусить!... Чув?

Автор закінчив чим іншим, бадьорішим: біля Босаковського зібрався вже чималий гурт козаків, що хотять служити Гетьманові. Вони йдуть до нього, вони везуть Нечаєву. Дорога перед ними стелиться вже вільна... Так бодай здається читачеві. Це бадьоре закінчення, хоч супротивне основній мистецькій концепції повісті¹, дозволяє легше сприйняти цю повість із часів руїни, хоча це тільки що початки руїни.

Повість друкувалася зразу в підвалі „Краківських Вістей“.

¹ Як розказував мені пок. Автор, закінчення мало бути інше: Нечаєва по дорозі стрічає домовину з тілом чоловіка... Таке закінчення одиплоко умотивоване розвитком подій, але Автор сам налякався його — не хотів давати новісти з таким закінченням читачам у без того важкі воєнні часи.

чим можна пояснити кілька дрібних недоглядів, як, наприклад, подвійний опис першого бою і першої рани одної з побічних постатей, Максима, що могло мати місце лише раз. Так само можна б вимагати деякого поглиблення психологічного обґрунтування переродження Фтодонта на порядного чоловіка. Але ці й деякі інші дрібні деталі не зменшують ніяк великої ваги й вартості цілої повісті, що займає — на мою думку — перше місце між історичними повістями Лепкого і видне місце серед українських історичних романів узагалі.

Поза минулим, яким так широко захоплювався Лепкий, дійшли до вияву в його творах пововинної доби ще дві „пасії“ поета: замилювання до пластичного мистецтва, власне малярства, і замилювання до музики. Проблеми звязані з пластичним мистецтвом знайшли свій вияв у повісті *Веселка над пустарем* (1929), музична проблематика в повісті *Зірка* (1929). Захоплення малярством і музикою виявилось крім того і в деяких інших творах та в багатьох поетичних образах.

Походження Лепкого, його глибоке знання священничого побуту, а далі ціла низка оповідань зі священничою тематикою, вказували, що він одинокий покликаний дати широку повість-епопею з життя цієї „вимираючої“ верстви українського народу. Пишу „вимираючої“, бо нове покоління священників уже зовсім неподібно до давнього, живе іншим життям, та й роля тепер його інша, як колись була.

Спробою такої повісті мала бути *Веселка над пустарем*, але це радше повістевий нарис, а не широко розгорнуте епічне полотно. Не дивлячись на численні намови¹, такої повісті Лепкий не написав. Але в останні літа писав він свої широко задумані спомини, в яких змальював по-мистецьки давній священничий побут. Написані й надруковані три частини цих споминів, що об'єднані одним заголовком: *Казка мого життя*, а саме: *Крегулець* (1936), *До Зарваниці* (1938) і *Бережани* (1941). Представляють вони роки дитинства й молодости, менш-більш до закінчення гімназії, хоч подекуди і переступають цю часову межу.

Поодинокі розділи цих споминів — це пластичні, барвні, повні життя, надихані ширим чуттям картини, що можуть правити за повість-хроніку, чи за суцільний збір оповідних нарисів — така велика їх мистецька вартість. Виведені не лише в плані споминів, але й у чисто літературному, мають вони велике значення і то не лише мистецьке: це історичний документ великої ваги, повен правди і — краси.

Про свої твори, про свою роботу так висловився за Шевченком сам поет:

Я знаю одне: хотів працювати, хотів сказати, що

¹ Написати таку повість намовляло Автора багато людей, м. ін. В. Сімович (пор. „Наші Дні“, ч. 9, ст. 7) і автор цих рядків, на жаль, безуспішно.

*доброю носив у голові й серці, не хотів, ніяк не хотів
гнилою колодою валятися по світі¹.*

Рівно пів століття, бо від 1891 до 1941 р. творив Лепкий, як сам казав — знову частиною за улюбленим Шевченком — *для себе, для людей, для справи*. Творив і для біжучих потреб, творив і під аспектом вічності мистецтва — *мистецтва для життя*, як залюбки повторяв за своїм першим критиком Л. Турбацьким². Його твори, написані на вимогу дня, зробили свою велику роботу — вони дали Лепкому заслужено найменша великого громадянина. Інші твори перейдуть до літературної скарбниці. Довголітня проба часу вказує, які це є, і будуть, твори: низка лірик, зокрема співів про осінь, кілька психологічних нарисів, модерна сентиментальна повість, історичний роман і спомини. Як на одного чоловіка, що в добавок був письменником лише „в вільні хвилини“, як на наші обставини — це над міру багато. Лепкий виконав більше, як можна було.

Все те дає право говорити не лише про велику творчу роботу Богдана Лепкого, але і про великість його самого як поета.

¹ „Писання“ I, 379.

² Про передмову Турбацького до збірки *З села (1897—1898)* писав згодом Лепкий: „Він назвав мої писання не штукою (art) для штуки, а штукою для життя“. Ця характеристика подобалася мені і я не знаю, чому дехто з пізніших моїх критиків уважав мене прихильником якогось абстрактного мистецтва. Одно з непорозумінь, яких чимало в світі“. (Писання, I, 375).

Скласти повну бібліографію писань Богдана Лепкого в сучасних умовах — неможливо. Починаючи від 1895 р. друкував він свої писання майже в усіх галицьких часописах і в багатьох чужих. Тому обмежуюся тут до спису книжкових видань разом з скремними відбитками з часописів. Крім того подаю спис книжок, які Лепкий переклав, переробив, або видав із вступом, чи коментарем. Друга частина бібліографії — це спис найважливіших писань про Б. Лепкого. Як здається, книжки Б. Лепкого списані повноютою, куди повніше, як у дотеперішніх бібліографіях (З. Кузелі з 1924 р. і мойї із 1933 р.), за те рецензії та статті про письменника зібрані несистематично і неповно. Зробити це в Кракові, далеко від українських бібліотек, підчас війни, було неможливо. Все ж і тут найважливіші речі мабуть цинтовано, зокрема найповніший життєпис поета, пера Зенона Кузелі, доведений до 1923 року та основну студію про його творчість В. Вернивої (д-ра Василя Сімовича) з 1922 р.

Не ввійшли тут переклади писань Лепкого на чужі мови — за виймком книжкових видань. Деякі з них відмічує Б. Лепкий у поясненнях до збірного видання творів „Писання” т. I—II. Так само не ввійшли тут музичні композиції до слів Б. Лепкого. Деякі (12) списані в З. Кузелі (ст. 253), але їх було значно більше. Найважливіші з них: *Василя Барвінського* („Як прийде вечірня година”, сольо в супроводі фортепіяна), *Михайла Гайворонського* („Колисав мою колиску”, „Чи ти прийдеш тоді до мене”, тенорове сольо, „Пиймо цю чарку”, баритонове сольо), *Філарета Колесси* („Що то за грим”, муж. квартет, Відень 1914), *Бориса Кудрика* („Будайте здорові гори барвінкові”, сольоспів із фортепіяном, Рогатин 1923, „Дав Господь на весні”, тенор, Рогатин 1923; „Дивний сум і туга”, баритон, Рогатин 1923; „Часом на проході весною”, Рогатин 1923; „Часом у вечірню годину”, Рогатин 1923), *Левка Лепкого* („Кладочка” у зб. „Сурма” Львів 1922, ст. 81); *Станислава Людкевича* („День і ніч падуть сніги”), *Дениса Сичинського*, *В. Чабанюка* („Коли б не віра”, Ляйпціг 1922), *Я. Ярославенка* („Видиш, брате мій”, Львів 1928) і ін.

Показчик обіймає: I. Писання Б. Лепкого — хронологічний спис книжкових видань белетристичних і наукових творів поета разом з перекладами на чужі мови. — II. Переспіви і переклади.

Книжки видані В. Лепким — теж хронологічний спис. — III. Важніші писання про Богдана Лепкого — впорядковані річево (1. Біографія; 2. Творчість; 3. Бібліографія), а в межах підрозділів — хронологічно.

В описі книжок пропущено ім'я і прізвище автора (—), за те подано відміни і псевдоніми. Зіркою (*) відмічено позиції неописані de visu, а взяті з інших джерел.

Складення покажчика (по 1923 рік) дуже влегшила бібліографія З. Кузелі, яка тут використана повнотою, хоч не в одному справлена і доповнена новими позиціями.

Почуваюсь до милого обов'язку подякувати тут за поміч при складенні бібліографії Поважаним Панама д-рові Ростиславові Лепкому і Костеві Кузикові; окрема щира подяка належиться Шаношному Панові Володимирові Дорошенкові, Директорові бібліотеки у Львові, за ласкаву марудну провідку сумнівних позицій і численні доповнення.

I. ПИСАННЯ Б. ЛЕПКОГО

1. З СЕЛА. Збірка оповідань *Богдана Лепкого*. Чернівці 1898 [1897], 8^о. 83 + (1) ст. Накладом редакції „Буковини“. (З друкарні товариства „Руска Рада“ під зарядом Івана Хромовського).

З переднім словом Льва Турбацького. (ст. 3—4).

Зміст: Думка поета [вірш]. — Мати. — Оповідане дяка. — Нездала пята. — Над ставом. — Гусій. — Настя. — Різдянка свічка

— З СЕЛА. Друге, доповнене видання. Чернівці 1909, 180×130, 71 + (1) ст. Заходом др. Льва Когута і Франца Коковського. „Сьвітова Бібліотека“, число 4. (З друкарні тов. „Руска Рада“ під зарядом Ів. Захарка).

На обгортці вінета пера автора.

— *З СЕЛА (Оповідання). Ужгород 1923, 225×150, 31 + (1) ст. Видавництво Товариства „Просвіта“ в Ужгороді. ч. 23 (Книгопечатня „Викторія“ Ужгород).

21. MARYA KONOPNICKA. Szkic literacki, skreślił *Bohdan Lepki*. [Бережани 1897] 215×144, 3—36 ст.

Відбитка з книжки: „Sprawozdanie Dyrekcji e k Gimnazjum w Brzeżanach za rok szkolny 1897“. Brzeżany, Nakładem Funduszu Naukowego. ст. 3—36. На ст. 36 „W braku miejsca dalszy ciąg niniejszej rozprawki przeznaczony do sprawozdania na rok następujący“. Без обгортки і заг. листка.

22. MARYA KONOPNICKA. Szkic literacki, skreślił *Bohdan Lepki*. [Бережани 1898], 220×143, 16 ст.

Відбитка з кн. „Sprawozdanie Dyrekcji e k Gimnazjum w Brzeżanach za rok szkolny 1898“. з допискою: „Początek w sprawozdaniu za rok 1897“. Без обгортки.

3. — З ЖИТЯ. Збірка оповідань. У Львові 1899, 185×117.

62 + (2) ст. Накладом Українсько-руської Видавничої Спілки зареєстрованої спілки з обмеженою порукою у Львові.

Зміст: *** [Вірш: „Ти знов ідеш до мене, чую...“]. — Підписався. — Для брата. — Дідусь. — Небіжчик. — Хлопка. — Скани.

4. — **ОПОВІДАННЯ**. Львів 1901, 160×55, 136 + (2) ст. Накладом А. Хойнацького. З друкарні В. А. Шийковського.

Зміст: Цвіт щастя. — Закутник. — Стріча. — Починок.

5. — **СТРІЧКИ**. (Заходом К. Студинського) Львів 1901, 160×106, 103 + (5) ст. Накладом А. Хойнацького. З друкарні В. А. Шийковського.

Другий формат: 165×60.

Рецензія: М. Ложинський, „Діло“, Львів 1901.

6. — **ЩАСЛИВА ГОДИНА**. (Заходом К. Студинського.) Львів 1901, 160×113, 145 + (3) ст. Накладом А. Хойнацького. З друкарні В. А. Шийковського.

Зміст: Щаслива година. — Звичайна історія. — Месьт. — Глум. — Барометер. — В лісі. В Сокильським. — В коршмі.

7. — **ЛИСТКИ ПАДУТЬ**. (Заходом К. Студинського.) Львів 1902, 190×130, 126 + (4) + портрет автора. Накладом А. Хойнацького. (З друкарні В. А. Шийковського).

Надруковано зеленою краскою. З підписом автора.

8. — **НА ПОСЛУХАНЄ ДО ВІДНЯ**. Написав... 183×130, 31 + (1) ст. Видавництво Товариства „Просвіти“ ч. 268, кн. 9. (З друкарні Наукового Товариства ім. Шевченка під зарядом К. Беднарського).

9. **Марченко, Ярослав*: **НА ТАРАСОВІЙ МОГИЛІ**. Річ сценічна. Відіграна в Бережанах 2 червня 1902 перед вечерницями в пам'ять 41 роковини смерті Тараса Шевченка. Тернопіль 1902, 16 + (1) ст.

Рец. В. Г[натюк], „Літ.-наук. Вістник“ 1902, кн. 8, ст. 18.

Марченко, Ярослав*: **НА ТАРАСОВІЙ МОГИЛІ. Річ сценічна. Львів 1903, 165×104, 11 (+1) ст. Накладом Редакції „Гайдамаки“.

Відбитка з кн. „На коляду Руси-Україні оден сніп з гайдамацької ниви“, Львів 1903. Друкарня Уділова, ул. Ліндого ч. 8.

Марченко, Ярослав: **НА ТАРАСОВІЙ МОГИЛІ**. Сценічний прольог. Видання друго. Краків 1910, 161×125, 11 + (1) ст. (Грано в перше 2. VI. 1902, в Бережанах. Накладом автора. (Друкарня Олексі Ріппера в Кракові).

В. Верниволя згадує ще про видання Львів 1911, але такого мабуть не було (пор. Б. Лепкий: „Писання“ I, ст. VIII).

10. — **ОСІНЬ**. Коломия 1902, 175×110, 93 + (3) ст. Накладом власним. З друкарні Вільгельма Браунера в Коломій.

Другий формат: 162×102. — Друк темносиною краскою.

Рец. Марія Грушевська, „Літер.-наук. Вістник“, Львів 1903. Книга 2. ст. 97—100.

А. Крушельницький, „Діло“, Львів. 1902.

11. — **ВАСИЛЬ СТЕФАНІЙК**, літературний нарис Богдана Лепкого. Львів 1903. 170×115, 31+(1) ст. Накладом Автора. З друкарні В. А. Шийковського.

На ст. 2: „Розвідка читачів загором на засіданню „Славянського Клубу“ в Кракові“.

Відбитка з „Руслава“ 1903, ч. 112—118. Вийшли переклади польський і чеський.

12. — **В ГЛУХІМ КУТІ**. Оповідання, написав... Львів 1903, 183×128, 29+(3) ст. Видавництво Товариства „Просвіти“ 274 ч., кн. 3. Коштом і заходом Товариства „Просвіта“ у Львові. З друкарні Товариства ім. Шевченка під зарядом К. Беднарського.

— **В ГЛУХОМ КУТІ**. [Ужгород] 1922. 228×154, 16 ст (Видавництво Товариства „Просвіта“ в Ужгороді 15 ч. Печатня „Викторія“ в Ужгороді).

НА ТАРАСОВІЙ МОГИЛІ. Львів 1903 гл. ч. 9.

13. *Марченко, Ярослав*: **ВЛАСНА ХАТА**. Пролог написаний на відчинеє народного дому в Бережанах 1. III. 1903. р. Коломия 1903, 149×94, 14+(2) ст. Накладом Редакції „Поступу“. (З друкарні Вільгельма Браунера в Коломні.)

Рев. „Діло“ 1903, ч. 52 (18. III). (З позначкою: „Маринка“ зач. „Марченка“).

14. — **МИКОЛІ ЛИСЕНКОВИ НА СПОМИН ДНЯ 7-ГО ГРУДНЯ 1903 РОКУ**. Львів [1903], 240×155, III+(1) ст.

Поміщено в „Літ.-наук. Віснику“, Львів, 1904, кн. 1, ст. 2—3, з заміткою Редакції: „Оці вірні були виголошені автором під час музичної академії на честь М. Лисенка“.

15. — **НОВА ЗБІРКА**. Львів 1903, 158×105, 101+(3) ст. Накладом А. Хойнацького. З друкарні В. А. Шийковського.

Зміст: Пачир. — Сон. — Жертва. — Ту продають трумка. — Босній. — Ще крок, ще два.

Марченко Ярослав: НА ТАРАСОВІЙ МОГИЛІ. Львів 1903 гл. ч. 9.

16. — **В ГОРАХ**. (Заходом К. Студинського). Львів 1904, 165×100, 117+(3) ст. Накладом А. Хойнацького. З друкарні В. А. Шийковського.

Зміст: В горах (Печаток повіси). — Образ. — В класі. — Голубка.

17. [Л., Б.] **І. ДОНЬКА І МАТИ, АБО НЕ ПРОТИВСЯ НАУЦІ І НА МИЛУВАНЄ НЕМА СИЛУВАНЯ**. (Працями подія). Написав Б. А. у Львові 1904. 184×127, 27+(5) ст. Видавництво Товариства „Просвіти“, 290 ч., кн. 7. Коштом і заходом Товариства „Просвіта“. (З друкарні Наукового Товариства ім. Шевченка під зарядом К. Беднарського).

18. — **НА ЧУЖИНІ**. Спомин і мрії. (Відень 1892 — Краків 1902.) [Львів 1904], 190×120, 48+(2) ст. (Львів 1904. Накладом Хойнацького. З друкарні В. А. Шийковського. — Пам'яті незабутнього Батька автор.)

19. — **З ГЛИБИН ДУШІ**. Вибір поезій Богдана Лепкого.

Львів 1905, 213×136, 192 ст. Накладом Михайла Петрицького. „Друкарня Удїлова“, Львів, Коперника ч. 20.

З портретом автора і власноручним підписом.

20. — **КАРА ТА ИНШІ ОПОВІДАННЯ**. Львів 1905, 187×120, (4)+167÷(5) ст. Накладом Українсько-руської Видавничої Спілки, зареєстрованої спілки з обмеженою порукою у Львові. (З друкарні Наукового Товариства ім. Шевченка під зарядом К. Беднарського.)

Зміст: Перша зірка. — Над ставом. — Жертва. — Оповідання дяка. — Гусій. — Гостина. — Матвій Цапун. — Недала нятка. — Мати. — Настя. — В глухій куті. — Мій товариш. — Кара. — Звичайна історія. — Іван Медвідь.

21. — **НАД РІКОЮ**. (Поезії). Львів 1905, 205×130, 92 ст. Накладом Р. Гординського. З друкарні В. А. Шийковського.

22. **ПО ДОРОЗІ ЖИТЯ**. Вибір оповідань[!] Богдана Лепкого. Львів 1905, 212×140, 168+(2) ст. Накладом Михайла Петрицького. „Друкарня Удїлова“, Львів Коперника ч. 20.

На обкладинці: „Богдан Лепкий: По дорозі життя. Вибір оповідань“ (!).

Зміст: Образ. — Дідусь. — Цвіт щастя. — Закутник. — Стріча. — Пачкар. — Небіщик. — В касні. — Босій. — Поєдинок.

23. — **ПРО „НАЙМИЧКУ“**, ПОЕМУ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА, написав... Львів 1907, 200×125, 64. ст. З друкарні В. А. Шийковського. Накладом власним.

Відбитка: З дослідів над Шевченковою „Наймичкою“. „Руслан“, Львів 1906, ч. 231 (I. XI) — 246, 248—251, 254, 255, 257 і 259 (7. XII).

24. — **ПОЕЗИЄ, РОЗРАДО ОДИНОКА**. Львів 1908, 152×123, 80+(4) ст. „Молода Муза“ ч. 9. (Друкарня Олексі Рішнера в Кракові.)

Рц. Микита Шпелел. „Українська Хата“, Київ 1909, ч. 1. ст. 45—46.

25₁ — **НАЧЕРК ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ**. Написав Богдан Лепкий. Коломия [1909], 175×120, 320 ст. Галицька Накладня Якова Оренштайна. Москва: Іван Соломчак. (З друкарні А. В. Кисілевського і С-ки в Коломні).

На обгортці: „Книжка І. (до нападів Татар). Загальна Бібліотека № 1—62“.

— **НАЧЕРК ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ**. Друге справлене видання з ілюстраціями. І. Київ-Ляйпціг [1923], 175×125, 333 ст÷(V проспекту) Українська Накладня. (Друковано у друкарні [!] К. Г. Редера в Ляйпцігу.)

25₂ **НАЧЕРК ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ**. Книжка II. Від нападів Татар до Котляревського. Написав... Коломия [1912]. 175×120, 272 ст. Галицька Накладня Якова Оренштайна. Москва: Іван Соломчак. (З друкарні Кисілевського і С-ки в Коломні.)

На обгортці: „Загальна Бібліотека” № 94—98.

Ред. Вол. Дурошенко, „Україна”, Київ 1914, кн. 1. ст. 108—109

(в огляді: „Український науковий рух в 1913 році”).

З СЕЛА. Друге, доповнене видання. Чернівці 1909, гл. ч. 1.

26. *Крегулецький, Федір*: ЧЕКАЄ НАС ВЕЛИКА РІЧ!
Прольог. Краків 1910, 150×114, 11+(1) ст. Накладом автора.
(Друкарня Олекси Ріппера в Кракові).

Крегулецький, Федір: ЧЕКАЄ НАС ВЕЛИКА РІЧ. Про-
льог. З 10 образками. Відень 1916, 192×134, 35+V ст. Коштєм
і заходом Товариства „Просьвіта” у Львові.

На обгортці: „Видань Тов. Просьвіти ч. 378”.

Марченко Ярослав: НА ТАРАСОВИЙ МОГИЛІ. Краків 1910, гл. ч. 4.

27. — ДЛЯ ІДЕІ. [Львів 1911], 203×140, 15+(1) ст. Ви-
давництво „Жіночого Кружка Р. Т. П.” (Ціна 20 сот. У Львові
1911. З друкарні Наукового Товариства імені Шевченка).

Вірші присвячені М. Шашкевичові. З вінетю автора. Без об-
гортки.

— ДЛЯ ІДЕІ. [Львів 1911], 203×140, 15+(1) ст. Видав-
ництво „Жіночого Кружка Р. Т. П.” (Ціна 25 сот. У Львові, 1911.
З друкарні Наукового Товариства імені Шевченка.)

Без обгортки. Друге, незмінене видання.

28. — КИДАЮ СЛОВА... (Нариси й оповідання). Чернівці
1911, 172×129, 78 ст. Народна Бібліотека. Одвічальний редак-
тор: Андрій Веретельник. Рік 1. ч. 1—2. Видає Видавничий Від-
діл Союзу руских хліборобских спілок на Буковині „Селяньска
Каса”. (З друкарні „Рускої Ради” в Чернівцях, під зар. І. За-
харка.)

З м і с т: Кидаю слова. — Дочекався. — Донька й мати. — При-
крий сон. — Вона не з тих! — Добив торгу. — За що?

29. — ОЛЯ, образок з глухого кута. Львів 1911, 176×115,
48 ст. Накладом автора. Друкарня В. А. Шийковського.

Відбитка з „Руслана”. 1911, ч. 63 (21. III) — 72 (31. III).

30. ПРО ЖИТЕ ВЕЛИКОГО ПОЕТА ТАРАСА ШЕВ-
ЧЕНКА в пятьдесятлїтню річницю його смерті видало Товари-
ство „Просьвіта”. У Львові 1911, 183×128, 47+(1) ст. (З дру-
карні Наукового Товариства ім. Шевченка під зарядом К. Бед-
нарського).

На кінці підпис: Богдан А. Обгортка рис. автора. В тексті 12
ілюстрацій. На обкл.: „Тарас Шевченко. В 50. роковини смерті
видало Тов. „Просьвіта” у Львові, 1911, р. ч. 359.” (В частині
накладу пропущено число).

НАЧЕРК ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ. Книжка II.
Коломия (1912), гл. ч. 25.

31. — МАРКІЯН ШАШКЕВИЧ. Характеристики україн-
ських письменників. II. З ілюстраціями. Написав Богдан Леп-
кий. [Коломия 1912] 183×125 VIII+108 ст. Галицька Наклад-
ня Якова Орештайна в Коломії. (З друкарні Кисілевського
і Ски в Коломії).

На окладці: „Загальна Бібліотека“ № 106-7. З портретом М. Шашкевича.

32. — З НАД МОРЯ. Жовква 1913, 175×110, 85+ (3) ст. Накладом автора. (Печатня ОО. Василян в Жовкві).

33. — В СТОЛІТЕ УРОДИН ШЕВЧЕНКА. (Вірш виголошений дня 9 і 10 марта [!] 1914 на концертах в честь Т. Шевченка у Львові). Друкарня Олекси Ріппера в Кракові [1914], 232×152, (4) ст.

34. — „ЗА ЛЮД“. В сотні роковини уродин Тараса Шевченка. Краків 1914, 230×162, 24 ст. (Накладом Антона Максимовича. »Друкарня Промислова« Спілка з обмеж. відп. в Кракові, Зелена ч. 7.)

— *ЗА ЛЮД. Відень 1915. [?]

2-е вид. Пор. „Писання“ т. I, ст. VIII.

35. — ПРО ШЕВЧЕНКІВ „КОБЗАР“. В сотні роковини уродин Поета видадо Т-во „Просьвіта“ у Львові. Львів 1914, 183×128, 64 ст. Видавництво Товариства „Просьвіта“ в 373 ч. (З друкарні Наукового Товариства імени Шевченка).

Передрук в „Українським Слові“, Львів 1916, ч. 65.

36. — В ТАРАСОВІ РОКОВИНИ. Коштом і заходом Товариства „Просьвіта“, Відень 1915, 184×132, 31+ (1) ст.

Зміст: Дати з життя Тараса Шевченка. — Хата. — До Тарасової матери. — Батькове пророцтво. — Мрії та дійсність. — Перші твори. — До Тарасових поезій. — Розвіяні мрії. — Суд над поетом. — Дорога. — Пустиня. — Шевченкова верба. — Дядько. — 26. лютого 1861. — З поза гроба. — (Ілюстроване):

ЗА ЛЮД. Відень 1915, гл. ч. 34.

37. З ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ. 1. *Богдан Лепкий: ЧИМ ЖИВА УКРАЇНСЬКА ЛІТЕРАТУРА?* 2. *Василь Сімонович: Короткий огляд української літератури.* Відень 1915, 205×142, 32 ст. Накладом „Союза Визволення України“. З друкарні Ад. Гольцгавзена у Відні.

Стаття Лепкого ст. 3—23.

ЧИМ ЖИВА УКРАЇНСЬКА ЛІТЕРАТУРА, написав Богдан Лепкий. Друге, справлене видання. Вецляр 1918, 207×166, 23+ (1) ст. (Із друкарні Шарфого у Вецлярі.)

Вінета і 6 портретів українських письменників рис. автора.

38. — ТИМ, ЩО ПОЛЯГЛИ 1914—1915. Відень 1916, 195×125, 56 ст. Накладом Загально-Української Культурної Ради. (З друкарні Адольфа Гольцгавзена у Відні).

На обгортці: „Publikation des Ukrainischen Kulturrates Bohdan Lepkyj: Den Gefallenen“ На 4 ст. обг.: „Vom Pressebureau des K. u. K. Kriegsministeriums genehmigt. Vom K. K. Ministerium für Kultus und Unterricht (7. 1913 am 5. Juli 1914.) genehmigt“.

Рец. Ф. Ф(слова). „Шляхи“, Львів 1916, ч. 17—18, ст. 607—8.

ЧЕКАЄ НАС ВЕЛИКА РІЧ. Відень 1916, гл. ч. 26.

39. — ДОЛЯ. Вецляр 1917, 168×117, 52 ст. + [портрет автора]. Черенками Шарфого.

Вінета рисунку автора.

40. — ПРИЙДИ ДО НАС. (Промова на концерті в честь Тараса Шевченка, уладженім заходом Української Культурної Ради і других українських організацій у Відні дня 7. VII. 1917. Відень 1917. 206×136, 7 ÷ (1) ст. (З друкарні Ад. Гольцгавзена у Відні).

На 2 ст. обкладинки: „Апробовано пресовим Бюром п. і к. Міністерства війни і п. к. Міністерством Просвіти“. Те саме з шматками на 4 ст. обкладинки.

41. — ЯК ВЕРТАВСЯ ДО ДОМУ З НЕВОЛИ. Відень 1917. 238×154. (4) ст. + [портрет]. Виданне „Української Культурної Ради“. (З друкарні Адольфа Гольцгавзена у Відні).

42. — ПРО ЖИТТЯ І ТВОРИ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА, написав... Київ-Ляйпціг 1918. 197×133, 100 ст. Українська Накладня. (Друкарня Шарфого, Вецляр).

Рец.: Павло Зейца, „Книгарь“, Київ 1919. ч. 21. (травень). ст. 1383—4.

43. Тихий, Петро: СВОЄ ЖИТТЯ. (Розмови на біжучі теми.) Київ-Ляйпціг 1918, м. 8° 63 + (1) ст. (Із друкарні Шарфого у Вецлярі.)

В тексті 32 ілюстрації.

ЧИМ ЖИВА УКРАЇНСЬКА ЛІТЕРАТУРА? Вецляр 1915, га. ч. 37.

44. Л. Н.: ДЕЩО ПРО ГРОШІ. Вецляр 1920, 135×115, 24 ст. Видавництво „Струя“. (Видавництво „Струя“ ч. 1. Друкарня Шарфого у Вецлярі.)

Передрук із „Шляху“ П. Зальцведель 1920. чч. 3—4.

Л. Н.: ДЕЩО ПРО ГРОШІ. Берлін 1922, 135×157, 24 ст. Бібліотека „Українського Слова“ ч. 26. (Друкарня Шарфого у Вецлярі.)

Є це попереднє видання, на якому надруковано попередню фірму, місце і рік друку і надруковано нові на окладні і заголовному листку.

45. — ВИБІР ВІРШІВ. Вецляр 1921, 142×105, портрет, 60 ÷ (4) ст. Видавництво „Струя“. (Друкарня Шарфого у Вецлярі.)

46. — НОКТУРН. Зальцведель, 1921, 180×133, 16 ст. (З друкарні Гофмана у Зальцведелі.)

Рец. З. К. [узяця], „Літ.-наук. Вістник“, Львів 1922 кн. 3 (грудень), ст. 189.

47. — НЕЗАБУТНІ. Літературні нариси... Берлін 1922, 160×115, 82 ÷ (2) ст. Бібліотека „Українського Слова“ ч. 4. Накладом „Українського Слова“, сп. з в. о. п. Видавництво „Українське Слово“ в Берліні. (Всі права застережені. Copyright by „Ukrainske Slowo“, Buch u. Zeitungsverlag, G. m. b. H., Berlin. Із друкарні Börsenbuchdruckerei Denter & Nikols, Берлін).

Зміст: Данте, ст. 3—8. — Гаваліч Борзовський 1821—1921, ст. 9—14. — Достоевський. В сотні роковини його уродин, ст. 15—54. — Малієр (До 300-літніх роковин народження), ст. 55—65. — „Поза межами болю“. Картина з безодні, написав Осип Турянський, Відень 1921, ст. 66—73. — На смерть Григорія

Чупринки, ст. 74—76. — Чупринці, ст. 77. — Василь Стефаник (З приводу його 50. уродин), ст. 78—82.

Всі ці статті друкувалися раніше в „Українському Слові“, Берлін 1921.

Реч. З. К. [Кузеля]. „Літ.-наук. Вістник“, Львів 1923, кн. 2, ст. 186.

48₁. — ПИСАННЯ. Том I. Вірші. Київ-Ляйпціг [1922], 228×154, портрет автора + LXXVII + (1) + 5 — 397 + (1) + XVI + (2) ст. Українська Накладня, Коломия Галицька Накладня, Winnipeg Man. Ukrainian Publishing.

48₂. — ПИСАННЯ. Том II. Проза. Київ-Ляйпціг [1922], 228×155, 485 + (3) ст. Українська Накладня, Коломия, Галицька Накладня, Winnipeg Man. Ukrainian Publishing. (Типографія Шпамера въ Лейпцигъ.)

В ГАУХЪМЪ КУРЪ. Ужгород 1922, гл. ч. 44

Л. Н.: ДІТЦО ПРО ГРОШІ. Берлін 1922, гл. ч. 44.

49. — ПІД ТИХИЙ ВЕЧІР. Повість-казка. Київ-Ляйпціг [1923], 204×140, 393 + (3) ст. Українська Накладня. (Лепкий, Богдан. Повісти й оповідання I. Під тихий вечір). (Головні склади: Книгарня Наукового Тов. ім. Шевченка у Львові, Ринок 10. Українська Накладня с з. о. п. (1) Berlin W 62, Kurfürstenstr. 83. Товариство „Просвіта“ у Львові, Ринок 10.

Обгортка рис. Б. Лепкого.

З СЕЛА. Ужгород 1923, гл. ч. 1.

НАЧЕРК ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ. Друге ... видання. I. Київ-Ляйпціг 1923, гл. ч. 18.

50. — ЗОЛОТА ЛИПА. Ювілейна збірка творів Богдана Лепкого з його життєписом, бібліографією творів і присвятами. Зладив *Зенон Кузеля*. З портретом ювілянта й 14 обр. в тексті. Берлін, 1924, 215×145, 257 + (3) ст. Накладом Видавництва „Українське Слово“. (Всі права застережені. Copyright by „Ukrainske Slowo“. Buch- u. Zeitungsverlag, G. m. b. H., Berlin 1924. Друковано в Börsenbuchdruckerei Denter & Nikolas, Berlin C 2).

У змісті: Вибрані місця з поезій Богдана Лепкого, зложив З. Кузеля, ст. 133—152. З новіших творів Богдана Лепкого, ст. 153—227.

51. — МАЗЕПА:

— I. МОТРЯ. Історична повість. Том перший. Київ-Ляйпціг [1926], 202×142, 387 + (1) ст. Українська Накладня. [другий заголовок:] Лепкий, Богдан. Повісти й оповідання. II. Трильогія: Мазепа. 1. Мотря. Головні склади: Книгарня Наукового Тов. ім. Шевченка у Львові, Ринок 10... (Друковано в друкарні К. Г. Редера, тов. з обм. порукою в Ляйпцігу).

— МОТРЯ. Історична повість. Том другий. Київ-Ляйпціг, 213×148, 307 + (1) ст. Українська Накладня. (Головні склади: Книгарня Наукового Тов. ім. Шевченка у Львові, Ринок 10... Друковано в друкарні К. Г. Редера, тов. з обм. порукою в Ляйпцігу.)

— П. НЕ ВБИВАЙ. Історична повість. Київ-Ляйпціг [1926] 215×145, 395 ÷ (1) ст. (Українська Накладня.) [Другий заголовок:] Богдан Лепкий: Повісти й оповідання. II. Трилогія: Мазепа. 2. Не вбивай. Головні склади: Книгарня Наукового Тов. ім. Шевченка у Львові, Ринок 10... (Друковано в друкарні Зінбург, в Берліні [!].)

Ред. М. Рудницький „Мазепа“. „Діло“, Львів 1926 ч. 242 до 243.

Брида Євген. „Літературні Вісті“, Львів 1927, ч. 9.

— III. БАТУРИН. Історична повість. Київ-Ляйпціг [1927]. 211×144, 415 ÷ (1) ст. (Українська Накладня.) [Другий заголовок:] Богдан Лепкий: Повісти й оповідання. II. Трилогія: Мазепа, 3. Батурин. Головні склади: Книгарня Наукового Тов. ім. Шевченка у Львові, Ринок 10... (Друковано у друкарні К. Г. Редра [!], тов. з обл. [!] порукою з Ляйпцігу.)

IV. ПОЛТАВА. Історична повість. I. НАД ДЕСНОЮ. Львів, 1928. 212×150, (6) ÷ 329 ÷ (1) ст. Накладом Книгарні Наукового Т-ва ім. Шевченка (Окладнику рисував Дамян Горняткевич. Друкарня Наукового Товариства імені Шевченка у Львові.)

ПОЛТАВА. Історична повість. II. Бої. Львів, 1929, 210×148, 418 ÷ (2) ст. Накладом Книгарні Наукового Т-ва ім. Шевченка. (Всі права авторські застережені. Copyright by library o. Society Scientific of Shevtschenko, Lwów, Poland, 1929. Окладнику рисував Дамян Горняткевич. Друкарня Наукового Товариства імені Шевченка у Львові.)

Lepkuj, Bohdan, SRDCE A ŽEZLO (MOTRIA) Svazek prvni. [Пара 6. р. 228×160, (4) ÷ 358 (Lepkuj, Bohdan. Srdce a žezlo (Motria). Historická epopoje „Mazepa“. Svazek I. Pr'eložil Dr. Jir'i Hájevsky, vydalo Rebkovo nakladatelstvi „Kozoroh“, redakci Jos. Rodena. Obrazy akad. malire J. Wowka. Vytiskia knihtiskárna Fr. Rebce, Praha II. Lipová 4).

Lepkuj, Bohdan, SRDCE A ŽEZLO (MOTRIA). Svazek druby. [Г. м. і р.], 228×160, 300 ÷ (4) ст. (Lepkuj, Bohdan: Srdce a žezlo (Motria). Historická epopoje „Mazepa“, Svazek II. Pr'eložil Dr. J-r'i Hájevsky, vydalo Rebcovo nakladatelstvi „Kozoroh“, redakci Jos. Rodena. Obrazy akad. malire J. Wowka. Vytiskla knihtiskárna Fr. Rebce, Praha II. Lipová 4).

Lepki, Bohdan, MOTRIA. Trylogii „Mazepa“ część pierwsza i druga“. Autoryzowany przekład Marii Lazar Bienkowskiej. Warszawa 1937, 204×146, 516 ст. Towarzystwo Wydawnicze „Rój“. (Drukarnia Narodowa w Krakowie).

52. — ОТ ТАК СОБІ. Львів-Київ 1926. 163×112, 129 ÷ (7) ст. Накладом „Червоної Калини“. (Друкарня ОО. Василяян у Жовкві.)

Заголовок на обкладинці: „От так собі. Мініатюри“. Вікнета Р. Лісовського.

53. — СЛОТА. Львів-Київ 1926, 170×120, 27 ÷ (1) ст.

Надкладом „Червоної Калини”. (З друкарні А. Гольдмана, Львів, Сикстуська 19).

54. — СОТНИКІВНА. Історична картина з часів Виговського. Львів 1927, 175×125, 184 ст. Накладом „Червоної Калини”. (Друкарня ОО. Василяни у Жовкві).

— СОТНИКІВНА. Історична картина з часів Івана Виговського. Ілюстрації арт. І. Іванця. Друге поправлене видання. Львів 1931, 218×150, 170÷(2) ст. Накладом Товариства „Просвіта” ч. 769. (Друкарня Вид. С-ки „Діло”, Львів Ринок 10).

ОЛЕСІА СТОТИНАРЕВА КН'У. Історична картина на доба хетмана Виговського. Написав Богдан Лепки. Превео са україніског В. Виялькевски. Београд 1930, 204×140, X÷(2)÷159÷(1) ст. Штампарски завод „Орао”. Топличини Венац 4. (Преводилац, са одобреньем писца, задржава сва права.)

Зміст: Преводилац: Кратко об астръенье имена. ст. III—X. Олесія стотинарева кн'и. ст. (2) I—159.

ПОЛТАВА. I. НАД ДЕСНОЮ. Львів 1928, гл. ч. 50.

55. — ЗІРКА. Повість з повоєнного життя. Львів 1929, 172×122, 181÷(3) ст. Видавнича Кооператива „Червона Калина”. (Всі права застережені. З друкарні А. Гольдмана, Львів, Сикстуська ч. 19.)

ПОЛТАВА. II. БОІ. Львів 1929, гл. ч. 50.

56. — ВАДИМ. Повість з княжих часів. Львів 1930, 180×132, 227÷(1) ст. Видавнича Кооператива „Червона Калина”. (Всі права застережені. З друкарні А. Гольдмана, Львів, Сикстуська 19. Тел. 8-74.)

57. — ВЕСЕЛКА НАД ПУСТАРЕМ. Львів 1930, 212×145, 349÷(3) ст. Книгозбірня „Неділі”, том VIII. (Десята тисячка. Друкарня Вид. „Неділі”, Львів, вул. Кордецького 41а).

* Перший випуск під повним заголовком вийшов у 1929 р. 128 ст. Друковане як додаток до „Неділі”.

58. — ZARYS LITERATURY UKRAIŃSKIEJ. Podręcznik informacyjny przez Bohdana Łepkiego, zast. prof. Uniw. Jag. w Krakowie. Warszawa-Kraków 1930 [1929], 242×160, 272 ст. Wydawnictwo „Słowianie”, Serja I, Nr 2. Zakłady Graficzne Eugeniusza i Dra Kaz. Koziańskich.

Заголовок на обортці: „Ukraina. Zarys literatury ukraińskiej.” Ред.: Aleksander Bocheński: Na marginesie ukraiноznawstwa. „Gazeta Poranna” Lwów, 10. I 1930.

59. — ПІД ЯЛИНКУ. Різдвяна збірка. Львів 1930, 205×145, 111÷(1) ст. (Видання Товариства „Просвіта”, ч. 766. Вінетка, заставки й ілюстрації Святослава Гординського. З друкарні „Діло”, Львів, Ринок 10).

Зміст: Згадка. — Моя перша ялинка. — На Різдво. — Сніжини. — Кутя. — *** (вірні: „Горять свічки. Сніжний дим”). — Хто побідить? — Його Святий Вечір. — Не до пари. — Сон. — Казка. — Слова. — На Різдво 1915 р. — Також лист. — Ялинка. — *** (вірш: „Дідух, ялинка, свічки”). — Честь. — На

пором. — Не біла свідомість. — Перша збірка. — Повільний сід і виселів.

11: (1) ст. Видавництво „Просвіта”, ч. 766.

ОЛЕСІА СТОТИНАРЕВА КНЧУ Београд 1930; гл. ч. 54.

60. — ПРО ДІДА, БАБУ І КАЧЕЧКУ КРИВЕНЬКУ. Казка для дітей. Львів 1931, 170×120, 16 ст. Видання „Рідної Школи”.

Заголовок з обкладинкою; без заголовного листка; ілюстрації М. А. Відбитка з ч. 63.

61. — ПРО ДІДОВУ МАРУСІЮ І ПРО БАБИНУ ГАЛЮСІЮ. Казка для дітей. Львів 1931, 168×120, 20 ст. Видання „Рідної Школи”.

Заголовок з обгортки; без заг. листка. Іл. Петра Андрусєва. Відбитка з ч. 63.

60. — ПРО ЛИХУ МАЧУХУ... Казка для дітей. Львів 1931, 168×120, 37 + (3) ст. Видання „Рідної Школи”.

Заголовок з обгортки; без заг. листка; на 1 ст. заголовок: „Про лиху мачуху, сирітку Катрусю, чорну кнущку, диваляцять розбійників і про класика з казки”. Ілюстрації Петра Андрусєва. На стор. 37: „Краків, лютий, 1931”. — Відбитка з ч. 63.

63. *Лепки [!], Богдан*: ТРИ КАЗКИ. Казка [!] для дітей. Львів 1931, 170×120, 78 + (2) ст. Видання „Рідної Школи”.

Зміст: До читача, ст. 1—3. — Про діда, бабу і качечку кривеньку, ст. 5—20. — Про лиху мачуху, сирітку Катрусю, чорну кнущку, диваляцять розбійників і про класика з казки (К. М. Лютий 1931), ст. 21—57. — Про дідову дочку Марусю і бабусю Галюсю, ст. 59—78. — Без заголовного листка. Про, чч. 60—62.

СОТНИКІВНА. Львів 1931, гл. ч. 54.

64. ДЗВОНИ. Літературно-науковий журнал. Львів 1933, ч. 2, портрет + (2) + 51—96 ст. Відвіч. ред. Петро Ісаїв.

Зміст 2 (23)-го числа за лютий 1933 р., присвяченого Богданові Лепкому в 60-ліття його життя: (Присвяти Лепкому — вірні В. Постригача, У. Кравченко і Б. І. Антоновича). — З творчості Богдана Лепкого, ст. 54—66. — Сентенції з творів Б. Лепкого, ст. 59, 60, 63, 66, 90 і 96. — (Статті про Лепкого В. Ратича, М. Козака, Х. і Є. Ю. Пеленського).

65. *Lepki, Bohdan*: KILKA ZAGADNIEN Z LITERATURY UKRAIŃSKIEJ. (Artykuł informacyjny). [Варшава 1933, 242×117 ст. 321 — 332.

Відбитка з журналу: „Sprawy Narodowościowe” 1933 Nr 4, str. 3 — 4?

66. — ДО ПИТАННЯ ПРО ПЕРЕКЛАДИ ЛІРИЧНИХ ПОЕЗІЙ. [Краків 1934]. 232×160, (1) + 118—128 ст.

Без заголовного листка. — Відбитка з книжки „Z zagadnień kulturalno-literackich Wschodu i Zachodu”, Kraków 1933-34, ст. 139-149.

67. — КАЗКА ПРО КСЕНІЮ І ДВАНАДЦЯТЬ МІСЯЦІВ. Ілюстрації й обкладинку виконав Михайло Фартух. Львів 1934, 168×121, 56 ст. Діточа Бібліотека, книжечка 147. Накла-

дом Видавництва: „Світ Дитини“. (Всі права застережені. Друкарня ОО. Василян у Жовкві.

На ст. 56: „Краків, липень 1932“.

68. — ОРЛИ. Історичне оповідання з рр. 1734—1750. Львів 1934, 203×140, 52+ (2) ст. Накладом Товариства „Просвіта“. (З друкарні Видавничої Спілки „Діло“, Львів, Ринок 10.)

На обгортці: „Ч. 795(2). Рік 1934. Книжечка 2. (лютий).“

69. — КАЯЛА, історичне оповідання з нагоди 750-ліття походу князя Ігоря Святославича на половців 1185 р. Образки й малюнок на окладниці Олени Кульчицької. Львів 1935, 200×137, 68 ст. + 1 табл. Накладом Товариства „Просвіта“. (З друкарні Видавничої Спілки „Діло“, Львів, Ринок 10.)

На обгортці: „Ч. 809 (4). Рік 1935. Книжечка 4 (жовтень).“

70. — КАЗКА МОЙОГО ЖИТТЯ. КРЕГУЛЕЦЬ. Львів 1936, 176×128, 80 ст. Накладом В-ва „Дружина“, Випуск 4. (Печатано 2.000 примірників. Друкарня Наук. Т-ва ім. Шевченка у Львові, Чарнецького 26.)

На 2 ст.: „Згідно з відомим нам посередню бажанням В. Шаповного Автора залишаємо правове оригігалу без змін“.

Частини: 2. („До Зарваниці“) і 3. („Бережани“) гл. чч. 73 і 75. Ред.: В. Дорошенко; Нова книжка Богдана Лепкого. „Назустріч“, Львів 1. 4. 1936, ч. 7 (55) ст. 5.

71. — В. Бірчак, П. Карманський, Б. Лепкий, В. Пачосвкий, С. Твердохліб, Г. Хоткевич, С. Чарнецький, О. Шитко, М. Яцик: ЧОРНА ІНДІЯ „МОЛОДОЇ МУЗИ“. З передмовою М. Рудницького. Львів 1937, 210×145, XVIII+19—182+ (2) ст. (Обгортка П. Ковжуна. З друкарні Видавничої Спілки „Діло“ Львів, Ринок 10.)

Заголовок на обгортці: „Чорна Індія «Молодої Музи». Новелі дев'ятьох“.

У змісті: М. Рудницький: Що таке „Молода Муза“, ст. V—XVIII.

Богдан Лепкий: „Філософ“, ст. 58—81. „Гостиня“, ст. 82—92.

72. — ТРИ ПОРТРЕТИ. Франко — Стефаник — Оркан. Львів 1937, 207×142, 162+ (2) ст. Бібліотека „Діла“, ч. 16. (Обгортка П. Ковжуна. З друкарні Видавничої Спілки „Діло“ Львів, Ринок 10.)

MOTRIA Warszawa 1937, гл. ч. 51.

73. — ДО ЗАРВАНИЦІ. (З „Казки мого життя“). Львів 1938, 210×144, 149+ (3) ст. Бібліотека „Діла“ ч. 22 (Друкарня Вид. С-ки „Діло“, Львів, Ринок 10.)

Пор. чч. 70. і 75.

Ред.: М. Р. (уджицький): Як дитина пізнає світ. „Діло“, Львів, 13. 3. 1938, ч. 55.

74. Lepki, B.: POD POMNİKIEМ PIOTRA I. Kraków 1939. 8° ст. 3—14+ (2).

Вдбитка з кн. „Puzsłin. 1837 — 1937“, Том II, Kraków 1939.

75. — КАЗКА МОЙОГО ЖИТТЯ. БЕРЕЖАНИ. Краків 1941, 212×152, 182 ст. + 20 ст. ілюстр. „Минуле й Сучасне“ ч. 18. Українське Видавництво. (Накладом „Українського Видав-

ництва", Краків. Райхштрассе 34, II, Друк: „Нова Друкарня Денишкова" п. н. упр. Краків, Ожешкової 7.)

На 2 ст.: „Спомини Богдана Лепкого під наг. „Казка мого життя" — частина I-ша „Крегулець", II-га „До Зарваниць", виїхав до війни у Львові. Оце випускаємо III-тю частину „Бережани". На ст. 179—180: *Лев Лепкий*: „Замість закінчення".
Иср. чч. 70, і 73.

76. — КРУТИЖ. Історичні малюнки з часів гетьмана Виговського. Краків 1941, 210×145, 172 : (4) ст. „Бібліотека Історичних Повістей" ч. 1. Українське Видавництво. (Ілюстрації арт.-мал. Е. Козака. Накладом „Українського Видавництва" Райхштрассе 34, II. „Нова Друкарня Денишкова" під наг. управою, Краків, Ожешкова 7.)

Ред.: *Є. Ю. Пеленський*, „Краківські Вісті" 1941, ч. 106.

77. — НАШЕ ПИСЬМЕНСТВО. Короткий огляд української літератури від найдавніших до теперішніх часів. Краків 1941, 200×140, 135 ÷ (1) ст. Українське Видавництво. (Накладом: „Українського Видавництва", Краків, Райхштрассе 34, II. Друк: „Поснішна", Краків, Райхштрассе 34. Телефон 147-86).

Ред.: *П. Крипоносук*, „Краківські Вісті" 1941, ч. 271 (426).

II. ПЕРЕСПІВИ І ПЕРЕКЛАДИ. КНИЖКИ ВИДАНІ Б. ЛЕПКИМ.

78. *[*Лепкий, Богдан*]: ЧИТАНКА ДЛЯ СЕРЕДНИХ ШКІЛ з польським язиком викладовим. Курс низший. Уложив *Богдан Лепкий*. Wypisy dla szkół średnich z polskim językiem wykładowym. Kurs niższy. Ułożył *Bohdan Łepki*. У Львові 1904, 217×143, V ÷ (1) ÷ 144 ст. Накладом Фонду Краєвого. З друкарні Наукового Товариства ім. Шевченка під зарядом К. Беднарського.

79. SŁOWO O PUŁKU IGORA. Przełożył *Bohdan Łepki*. Kraków 1905, 227×145, 54 ÷ (2) ст. Nakładem Autora [!]. W drukarni W. L. Anczyca i Spółki. (Odbitka ze Sprawozdania Gimnazjum św. Jacka)

80. *Kociubynski, M.*: W PĘTACH SZATANIA. Tłumaczył *M. M. [Б. Лепкий]*. Brody 1906, 202×132 219 ÷ (7) ст. Nakładem i drukiem *Feliksa Westa*. Warszawa. E. Wende i Spółka.

81. SŁOWO O PUŁKU IGORA. Przekład *Augustyna Bielowskiego* z objaśnieniami i wstępem *Bohdana Łepkiego*. Brody 1906. 210×150, 55 ÷ (1) ст. Nakładem i drukiem *Feliksa Westa*. „Arcydziela polskich i obcych pisarzy".

На обгортці: „Том 47."

У змісті: *B. Ł.*: Od wydawcy str. 3—4 — *B. Ł.*: Wstęp str. 5—15. — Objaśnienia str. 47—55 (bez підпису Лепкого.)

82. MŁODA UKRAINA. Wybór nowel. Zebrał i tłumaczył *Władysław Orkan*. Warszawa 1908. 210×162, 265 ÷ (7) ст. Na-

клад Кsięgarni G. Centnerszvera i Spółki. (Drukarnia W. L. Anzycyca i Spółki w Krakowie).

Перекладав насправді Богдан Лепкий.

83. *Руданський, С.: СЬПІВОМОВКИ* зі вступом *П. Н.* і з портретом автора. [Коломия 1910], 180×120, 144 ст. Галицька Накладня Якова Оренштайна в Коломиї. (З друкарні А. В. Кисілевського і Ски в Коломиї).

На обгортці: „Загальна Бібліотека” № 15—16. — Передмова. Б. Лепкого ст. 5—8.

84. *Аверченко, Аркад.: ГУМОРЕСКИ*. Перевід з російського. [Коломия б. р. 1912], 175×120, 60 ст. Галицька Накладня Якова Оренштайна в Коломиї. (З друкарні Кисілевського і Ски в Коломиї).

На обгортці: „Загальна Бібліотека № 104.”

85. *Барвінок, Василь (Барвінський, Володимир): СКОЦІЕННИЙ ЦВІТ*. (Виймок з галицьких образків.) Друге видання. Із вступом *Богдана Лепкого*. Коломия [б. р. 1912], 175×120, 292 ст. Галицька Накладня Якова Оренштайна. (З друкарні А. В. Кисілевського і Ски в Коломиї).

На обгортці: „Загальна Бібліотека № 41—43а.” Вступ під Богдан Лепкий, шість 1912(?), ст. 3—12.

86. *Куліш, Пантелеймон: ЧОРНА РАДА*. Хроніка 1663 року. З ілюстраціями. Із вступом і поясненнями *Богдана Лепкого*. Коломия [б. р. 1912?], 175×120, 325 + (1) ст. Галицька Накладня і Друкарня Якова Оренштайна.

На обгортці: „Загальна Бібліотека № 108—110” — Вступні замітки Б. Лепкого, ст. 5—26.

87. [*Лепкий, Б.*]: *СІМ ПІСЕНЬ*. Гостинець для українських баяків від „Союза Визволення України”. Відень, 1915 160×105, 16 ст. (Накладом „Союза Визволення України”. З друкарні Адольфа Гольцгавзена у Відні).

На 4 ст. обгортки: Vom Pressebureau des K. u. K. Kriegsministeriums genehmigt“.

На 3—4 ст. „Передмова” Б. Лепкого, без підпису.

88. *СЛОВО О ПОАКУ ІГОРЕВІМ* у віршованих перекладах. Відень 1915, 205×140, 55 + (1) ст. „Воєнна бібліотека Культурної Ради”. Накладом Загальної Української Культурної Ради. [На 3 ст.:] (Переклади й переспіви: Тараса Шевченка, Михайла Максимовича, Стефана Руданського, Панаса Мирного, Василя Щурата й Богдана Лепкого).

Без підпису. Вінеті й заставки рис. Б. Лепкий. Кириличні букви, якими друкована книжка, проектував Б. Лепкий.

Заголовок теж нім.: „Kriegsbibliothek des Gesamtukrainischen Kulturrates. Das Lied vom Ihors Heeresfahrt. Ukrainisches Heldengedicht aus dem XII Jahrhundert in modernen poetischen Uebersetzungen“.

На ост. стор. окл. „З друкарні Ад. Гольцгавзена у Відні. — Vom Pressebureau des Kriegsministeriums genehmigt Vom K. K. Ministerium für Kultus und Unterricht am 2. Oktober 1915 Z. 29314, genehmigt“.

89. [Лепкий, Богдан]: „ЧЕРВОНА КАЛИНА”. Збірка присвячена Українським Січовим Стрільцям. Зложив *Богдан Лепкий*. Ілюструвала *Ол. Кульчицька*. Відень 1915, 205×140, 35+ (1) ст. Воєнна читанка. Ч. 2. Видавництво Українського Народнього Учительства.

В зм'єсті *Б. Лепкого*: До Січових Стрільців. — Журавлі (з нотами). — Море пожовклого листя. — Чи чуєш. — Під Великдень на чужині. — Розривалося серце моє.

90. НАША ПІСНЯ. [Вещляр] 1916, 16°, 34+ (2) ст. Видання „Союза Визволення України”. (З друкарні „Союза Визволення України” у Вещлярі.)

Обгортка, рисунки і кінцівки *Б. Лепкого*.

У зм'єсті: „До волі з неволі” підписаний *Б. Л.*

Рев. П. Дубровська-Трикуловська. „Книгарь”, Київ, 1913, ч. 8, ст. 477—8.

НАША ПІСНЯ. Видання 3. виправлене. Вещляр 1917, 175×125, 31+ (1) ст. Накладом Видавничого Т-ва ім. *Б. Грінченка*. (З друкарні „Союза визволення України” в вещлярському таборі).

91. [Лепкий, Богдан]: ШЕ НЕ ВМЕРЛА УКРАЇНА. Співання з великих днів. Впорядкував і рисунками прикрасив *Богдан Лепкий*. Відень 1916, 215×147, 62+ (2) ст. Накладом Загально-Української Культурної Ради.

92. *Глібова, Леоніда*: БАЙКИ. Київ-Ляйпціг, 1918, 155×120, 64 ст. Українська Накладня, Коломия „Галицька Накладня”, Winnipeg Man. Ukrainian Publishing. (Із друкарні *Шарфого* у Вещлярі).

З портретом *Л. Глібова* і 10 образками рис. *Лепкого*. Кольорова обгортка *Лепкого*. Передмова підп. *Б. Л.* ст. 5—8.

93. ПЕРША ЧИТАНКА (БУКВАР) ДЛЯ НАРОДНИХ ШКІЛ. Уложили *Антін Крушельницький*, *Омелян Попович*, *Богдан Лепкий*. З образками *Олени Кульчицької*. Відень 1918. 8°. 80 ст. Видання „Української Культурної Ради” у Відні. (З друкарні *Шарфого* у Вещлярі.)

Книжка дозволена розпорядком ц. к. Міністерства Просвіти дожитку в народних школах з дня 29. листопада 1915, ч. 35632.

ПЕРША ЧИТАНКА. Буквар і читанка для першого року шкільної науки. Уложили: *Антін Крушельницький*, *Богдан Лепкий* і *Омелян Попович*. [Станиславів] 1920, 230×155, 72 ст. Наклад Кружка Українського Педагогічного Товариства з Станиславові. Головний склад у книгарні Тов. ім. Шевченка у Львові і *Н. Айзенштайна* в Станиславові. (З друкарні *А. Гольдгаузена* у Відні).

94. *Гребінки, Євгена*: ПРИКАЗКИ ... Київ-Ляйпціг, 1918, 155×120, 46+ (2) стор. Українська Накладня, Коломия „Галицька Накладня”, Winnipeg Man. Ukrainian Publisher. [!] (Із друкарні *Шарфого* у Вещлярі.)

На обгортці: „Гребінчині приказки“. — Передмова підп. Б. Лепкого, ст. 5—8. З вінеткою, 20 заставками і кінецьцями. Б. Лепкого.

Гребінки, Євгена: ПРИКЛАЗКИ ... Наклад другий (11—20 тисяч). Київ-Ляйпціг 1918, 155×120, 46 + (II) ст. „Українська Накладня“, Коломия „Галицька Накладня“, Winnipeg Man. Ukrainian Publisher [!]. (Із друкарні Шарфого у Вецлярі).

На окл.: „Гребінчині приказки“. Без зміст.

Гребінки, Євгена: ПРИКАЗКИ ... Київ-Ляйпціг, 1918, 155×120, 47 + (1) ст. Українська Накладня, Коломия „Галицька Накладня“, Winnipeg Man. Ukrainian Publishing (З друкарні Шарфого у Вецлярі.)

З портретом Гребінки з літографії невідомого літографа, розшуканої у Німеччині. З 18 вінетками і кольоровою обгорткою Лепкого. Передмова підп. Б. Л. ст. 5—8.

95. **Шевченко, Тарас*: КОБЗАР. Манітоба 1918, 170×125, 512 + (4) ст. „Просвіта“ Народна Бібліотека ч. 2. (З друкарні Канад. Української Видавничої С-ки).

Богдан А. (Лепкий): Життя Тараса Шевченка, ст. 5—58.

96. *Шевченко, Тарас*: ТВОРИ. Том I. Про життя й твори Т. Шевченка. Кобзарь (до першого арешту.) Київ-Ляйпціг (1918), 220×150, (2) + 544 ст. + портрет. Українська Накладня, Коломия, Галицька Накладня, Winnipeg [!] Man. Ukrainian Publishing [!] (Друкарня Sramer у Ляйпцігу.)

Рец. П. Зайцев: Два „Кобзарі“. „Книгарь“, Київ, березень 1919, ч. 19, ст. 1165—8.

96z. *Шевченко, Тарас*: ТВОРИ. Том II. Кобзарь (в „Петропавловській кріпості“. — На заслання і пізніше.) Варіанти й доповнення до „Кобзаря“. Київ-Ляйпціг (1919), 220×150, (2) + 658 ст. + портрет. Українська Накладня, Коломия, Галицька Накладня, Winnipeg [!] Man. Ukrainian Publishing [!]. (Друкарня Sramer у Ляйпцігу.)

Зміст: Кобзарь, ч. II, ст. 1—351; Варіанти й доповнення ст. 353—640. Зміст ст. 641—56.

96z. *Шевченко, Тарас*: ТВОРИ. Том III. Назарь Стодоля. — Дневник. — Книжниця. — Автобіографічна замітка. — Лист до редактора „Нар. Читенія“. — Пояснення. Київ-Ляйпціг (1919), 220×150, (2) + 467 + (1) ст. + портрет. Українська Накладня, Коломия, Галицька Накладня, Winnipeg [!] Man. Ukrainian Publishing [!] (Друкарня Sramer у Ляйпцігу.)

У змiстi: Артист (Художник) (переклад Б. Лого) ст. 47—163. — Дневник (Журнал) (пер. Лепкого) ст. 165—310. — Пояснення до повісті „Артист“ ст. 411—8. — Пояснення до Дневника (Лепкого) ст. 433—67.

97. [*Шевченко, Тарас*]: ТРИ ПОЕМИ Тараса Шевченка. (Сон. — Великий Льох. — Неофіти.) З передмовами і поясненнями *Богдана Лепкого*. Київ-Ляйпціг, 1918, 200×135, 134 + (II)

ст. „Нова Бібліотека“ ч. 4. Українська Накладня. (Із друкарні Шарфого у Вецлярі.)

98. ШЛЯХОМ ВОЛІ. Київ-Ляйпціг, 1918, 195×134, 94 + (2) ст. „Нова Бібліотечка“ ч. 1. „Українська Накладня“. (Друкарня Шарфого.)

Антологія націонатичних 56 віршів, у тому 6 Лепкого. Вінета і рисунки Лепкого.

Рец. М. Зеров. „Книгарь“, Київ 1919, ч. 20, ст. 1305—6.

99. Гауфа: КАЗКИ ... Київ-Коломия, (б. р. 1919), 155×120, 44 + (4) ст. Видавництво Я. Оренштайна. (Друкарня Шарфого у Вецлярі.)

З портретом Гауфа і кольор. вінеткою рис. Лепкого. Переклад сираленний Лепким.

100. Гріммів, Братів: КАЗКИ ... Київ-Ляйпціг, 1919, 155×120, 45 + (3) ст. Українська Накладня, Коломия Галицька Накладня, Winnipeg Man. Ukrainian Publishing (Друкарня Шарфого у Вецлярі.)

З портретом Йова Грімма, рис. Лепкого. Текст зредатував Б. Лепкий.

101. [Грімм]: РУСАЛКА И ІНШІ КАЗКИ Братів Гріммів. Київ-Ляйпціг, 1919, 155×120, 48 ст. Українська Накладня, Коломия Галицька Накладня, Winnipeg Man. Ukrainian Publishing (Друкарня Шарфого у Вецлярі.)

З книж. З кольоровою обгорткою і 11 образками Б. Лепкого.

102. Крилова, Івана: БАЙКИ ... в переспівах і наслідуваннях Богдана Лепкого. Київ-Ляйпціг, 1919, 155×120, 44 + (4) ст. Українська Накладня, Коломия Галицька Накладня, Winnipeg Man. Ukrainian Publishing. (Друкарня Шарфого у Вецлярі.)

З портретом Крилова рис. Лепкого і 8 рис. в тексті, з 4 на окремих сторінках. Передмова, підписана Б. А., ст. 5—8.

103. НАШІ КАЗКИ. Київ-Ляйпціг, 1919, 155×120, 48 ст. Українська Накладня, Коломия Галицька Накладня, Winnipeg Man. Ukrainian Publishing (Друкарня Шарфого у Вецлярі.)

Зміст на обгорці. 11 обр. в тексті. Кольорова обгортка чужа. Казка „Золотий черевичок“ підп. Б. А. (опрацював Б. Лепкий).

103а. НАШІ КАЗКИ. II. Київ-Ляйпціг, (б. р. 1922), 155×120, 44 + (4) ст. Українська Накладня. (Друкарня Шарфого у Вецлярі.)

Кольорова обгортка і 6 рисунків Б. Лепкого.

104. Руданського, Степана: СПІВОМОВКИ ... Київ-Ляйпціг, 1919, 155×120, 47 + (1) ст. Українська Накладня, Коломия Галицька Накладня, Winnipeg Man. Ukrainian Publishing. (Друкарня Шарфого у Вецлярі.)

З портретом Руданського рис. Лепкого. Передмова підп. Богдан Лепкий, ст. 6—8.

105. Уайльда, Оскара: САЛЬОМЕ, драма ... Київ-Ляйпціг, 1919, 210×145, 94 ст. Українська Накладня, Коломия Галицька Накладня, Winnipeg Man. Ukrainian Publisher [?]. (З друкарні Шарфого у Вецлярі.)

З портретом О. Уляйда на 2 ст. пера Б. Лепкого. Передмова підп. Б. Л., ст. 5—9.

106. *Шевченко, Тарас*: ГЛІДАМАКИ. Видання ілюстроване артистом А. Г. Сластьоною. [Берлін] 1919] 450×340, 50 ст. + 14 табл. Українська Накладня Київ-Ляйпціг, Галицька Накладня Коломня, Ukrainian Publishing Winnipeg Man. (Друкарня Sabo — Berlin) Обгортка: В. Січинський.

Видання... (передмова Б. Лепкого) ст. 5—6.

107. *Шевченко, Тарас*: КОБЗАРЬ. Київ-Ляйпціг (1919), 220×150, XVI+707 + (1) ст. + портрет. Українська Накладня. (Друкарня Spamer)

Окреме видання II-го тому з 5-томового видання Б. Лепкого.

108. *Шевченко, Тарас*: ПОВНЕ ВИДАННЯ ТВОРІВ. Том I. Про життя і твори Тараса Шевченка — написав Богдан Лепкий. — Література. — Матеріали до процесів Шевченка. — Листи Тараса Шевченка. — Автобіографічна замітка Т. Шевченка. — Автобіографічний лист Т. Шевченка. — Спомини про старшого боярина Тараса Шевченка. — Шевченко серед поетів славянства — написав Н. (!) Корш. Київ-Ляйпціг, (1919), 220×150, XVII+ (1) + 513+ (1) ст. + портрет Українська Накладня, Коломня, Галицька Накладня, Winnipeg [!] Man. Ukrainian Publishing [!] (Друкарня Spamer у Ляйпцігу.)

Перший том першого повного видання творів Шевченка за ред. Б. Лепкого в 5 томах.

У змісті: *Богдан Лепкий*: Про життя і твори Тараса Шевченка ст. 1—240. — Матеріали до процесів Тараса Шевченка ст. 240—276.

Рец.: Вол. Дорошенко. „Стара Україна“, Львів 1925, ч. 3—4, ст. 73 (на всі 5 томів).

108z. *Шевченко, Тарас*: ПОВНЕ ВИДАННЯ ТВОРІВ. Том II. Кобзарь. Київ-Ляйпціг (1919), 220×150, XVI+707 ст. + портрет. Українська Накладня, Коломня, Галицька Накладня, Winnipeg [!] Man. Ukrainian Publishing [!] (Друкарня Spamer у Ляйпцігу.)

Рец. *Н. Айвазовок*, „Путь Просвещения“, Харків 1922, ч. 2, ст. 343-4. — *Г. Абзениток*, „Шляхи Мистецтва“, Харків 1922, ч. 2, ст. 51—53.

108y. *Шевченко, Тарас*: ПОВНЕ ВИДАННЯ ТВОРІВ. Том III. Варіанти й доповнення. — Пояснення до „Кобзаря“. — Слѣная (поэма). — Безталанний (поэма). — Уривок з драми „Накита Гайдай“. Київ-Ляйпціг (1920), 220×150, (1) + 451 ст. + портр. Українська Накладня, Коломня, Галицька Накладня, Winnipeg Man Ukrainian Publishing (Друкарня Spamer у Ляйпцігу.) У змісті: Варіанти й доповнення ст. 3—383. (Пояснення Б. Лепкого).

108x. *Шевченко, Тарас*: ПОВНЕ ВИДАННЯ ТВОРІВ. Том IV. Назарь Стодоля. — Артист. — Дневник. — Клягіння. — Безчасний. — Капітанша. — Пояснення. Київ-Ляйпціг (1920), 220×150, 602 + (2) ст. + портрет. Українська Накладня, Коломня

Галицька Накладня. Winnipeg [!] Man Ukrainian Publishing [!].
(Друкарня Spamer у Ляйпцігу.)

У змiстi: Артнет (Художник) (переклад Б. Лого) ст. 41—163. — Дисинк ст. 165—370. — Пояснення ст. 539—602. Пояснення владив Б. Л. (спкий).

108. *Шевченко, Тарас: ПОВНЕ ВИДАННЯ ТВОРiВ.* Том V. Музика. — Варіак. — Близията. — Прогулька. — Наймичка. — Спомини Лазаревського. — Чого стоить Шевченко, яко поет народній (Куліша). — Слово над гробом Шевченка. — Пояснення. Київ-Ляйпціг (1920), 220×150, (2) + 514 ст. + портрет. Українська Накладня. Коломия, Галицька Накладня. Winnipeg Man Ukrainian Publishing. (Друкарня К. Г. Редера у Ляйпцігу.)
Пояснень нема.

Шваченко, Тарас: ТВОРИ. Том II, III. Київ-Ляйпціг 1919. га. ч. 96.

109. *Аркас, Микола: ІСТОРІЯ УКРАЇНИ,* з малюнками, написав ... Третє видання. Київ-Ляйпціг (б. р. 1920?), 8°, 682 + (I) ст. Українська Накладня. Коломия, Галицька Накладня. Winnipeg Man Ukrainian Publishing. (Печатано в типографії К. Г. Редера тов. з обм. пор. в Ляйпціг [!].)

Змiст: Микола Аркас (пiдп. Б. Л.) ст. 3—6. — Передмова до другого видання (пiдп. Богдан Лепкий) ст. 8—12. — Передмова до третього видання (пiдп. Б. Л.) ст. 13. — Пам'яті Василя Доманицького (пiдп. Б. Л.) ст. 14—15. Б. Лепкий провадив уже редакцію другого видання (вiд Хмельницького, крiм цього 1. і 3. коректу). В третiм виданнi змiнив 5. роздiл росiйсько-австрiйський (ст. 322—416) другого видання.

110. *ДОСТОЙНО ЄСТЬ.* Збiрка в Шевченковi роковини. Вещляр 1920, 142×108, 32 ст. Видавництво „Струя“, ч. 2. — (Друкарня Шарфого у Вещлярi.)

Змiст: Федькович, Ю.: Достойно есть. (З осьмого „Поменника Тарасовi Шевченковi“), ст. 3—4. — Лепкого, Богдана: Гарас Шевченко. (Промова ... на Шевченковому саятi в Берлiнi, дня 12. III. 1920), ст. 5—15. — Шевченко про Украiну, ст. 15—26. — Лепкий, Б.: Заповіт, ст. 20—31. — Лепкий, Богдан: Шевченковi похорони, ст. 32.

ДОСТОЙНО ЄСТЬ. Збiрка в Шевченковi роковини. Берлiн. 1922, 141×105, 32 ст. (Бiблiотека „Українського Слова“ ч. 24). (Друкарня Шарфого у Вещлярi.)

Є це попереднє видання з надрукованими: „Вещляр 1920. Видавництво „Струя“ і надрукованими новими даними про цiле і рiк видання та видавництво. (Пор. уваги до ч. 44).

111. *Лепкий, Богдан: ШЕВЧЕНКО ПРО МИСТЕЦТВО.* Зальцведель, 1920, 179×130, 26 + (2) ст. Накладом автора (!). (З друкарні С. В. У. у Зальцведелi.)

Передрук із „Шляху“ I, Зальцведель, 1919, 77—80 чч.

112 **ЗАВОРОЖЕНА КОРОЛІВНА.* Київ-Ляйпціг (з. р. 1920), 4°, (10+4) ст. Українська Накладня. Галицька Накладня Коломия. Ukrainian Publishing Winnipeg Man.

Книжка з кольоровими обрiзками для дiтей. Текст Б. Лепкого.

113. КАЗКИ З 1001 НОЧІ. Київ-Ляйпціг (б. р. 1920). 291×236, (10+4) ст. Українська Накладня. Галицька Накладня Коломня. Ukrainian Publishing Winnipeg Man
Книжка з кольоровими образками для дітей. Текст Б. Лепкого.
114. *КІТ В САПЯНЦЯХ. Київ-Ляйпціг (б. р. 1920), 4', (10+4) ст. Українська Накладня. Галицька Накладня Коломня. Ukrainian Publishing Winnipeg Man.
Книжка з кольоровими образками для дітей. Текст Б. Лепкого
115. МІНХГАУЗЕНІ. Київ-Ляйпціг (б. р. 1920), 289×226, (10+4) ст. Українська Накладня. Галицька Накладня Коломня. Ukrainian Publishing Winnipeg Man 6:37.
Книжка з кольоровими образками для дітей. Текст Б. Лепкого.
116. *ПОДОРОЖ ПАПА ЦІКАВСЬКОГО. Київ-Ляйпціг (б. р. 1920), 4', 11+ (1) ст. Українська Накладня. Галицька Накладня Коломня. Ukrainian Publishing Winnipeg Man
Книжка з кольоровими образками для дітей. Текст Б. Лепкого.
117. РОБІНЗОН КРУЗО. Київ-Ляйпціг (1920), 292×236. (10+4) ст. Українська Накладня. Галицька Накладня Коломня. Ukrainian Publishing Winnipeg Man.
Книжка з кольоровими образками для дітей. Текст Б. Лепкого.
118. СНИГУРОЧКА. Київ-Ляйпціг (б. р. 1920) 290×227 (12+1) ст. Українська Накладня. Галицька Накладня Коломня. Ukrainian Publishing Winnipeg Man
Книжка з кольоровими образками для дітей. Текст Б. Лепкого.
119. ХАТКА ДЯДЬКА ТОМА. Київ-Ляйпціг (б. р. 1920), 292×224, (12) ст. Українська Накладня. Галицька Накладня Коломня. Ukrainian Publishing Winnipeg Man.
Книжка з кольоровими образками для дітей. Текст Б. Лепкого.
- ХАТКА ДЯДЬКА ТОМА. Київ-Коломея [б. 1920], 287×223, 12 ст. Издательство Я. Опенштейна.
Переклад на російську мову. Мабуць були перекладені на російську мову і інші книжечки тієї серії (ч. 112—120), але їх не бачив.
120. ЧЕРВОНА ШАПЧКА. Київ-Ляйпціг (б. р. 1920), 290×225, (10) ст. Українська Накладня. Галицька Накладня Коломня. Ukrainian Publishing Winnipeg Man.
Книжка з кольоровими образками для дітей. Текст Б. Лепкого.
- ЧЕРВОНА ШАПЧКА. Київ-Ляйпціг (б. р. 1920) 224×178, (4 подвійні листки + обгортка). Українська Накладня. Галицька Накладня Коломня. Ukrainian Publishing Winnipeg Man
Книжечка з кольоровими образками і рухомими фігурами для дітей. Текст Б. Лепкого. Мабуць були ще інші картки видані в цьому зменшеному форматі з рухомими частинами.
121. Шевченко, Тарас: ГАЙДАМАКИ. З портретом автора і ілюстраціями. Вецляр 1920, 205×145, 100 ст. + портрет + 7 табл. (Друкарня Шарфого).
Шевченко, Тарас: ПОВНЕ ВИДАННЯ ТВОРІВ. Том III—V. Київ-Ляйпціг 1920. гл. ч. 108.
122. Ляфонтен, Жєн (!) де: КАЗКИ. Свобідний переклад.

З образками. Київ-Львівціг (б. р. 1921), 155×120, 41 : (1) ст. Українська Накладня. (Друкарня Шарфого у Вецлярі.)

Заголовок на обортці: „Казки Ляфонтена“. — Переклад Б. Лепкого. Портрет Ляфонтена, 9 рис. в тексті і колірова вінета роботи Б. Лепкого.

123. *Андерсенна*: КАЗКИ ... Київ-Львівціг (б. р. 1922), 155×120, 46 : (2) ст. Українська Накладня. (Друкарня Шарфого у Вецлярі.)

З портретом Андерсена рис. Лепкого.

124. *Котляревський, Іван*: ТВОРИ. Том I. Енеїда. Зі вступом і поясненнями *Богдана Лепкого*. Берлін 1922, 165×115, XVI+206 портрет. (Бібліотека „Українського Слова“ ч. 8.) (З друкарні Börsenbuchdruckerei Denter & Nicolais, Берлін.)

Вступ ст. V—XV і пояснення ст. 189—205 Б. Лепкого.

Котляревський, Іван: ЕНЕІДА на українську мову перемцшована. З переднім словом та примітками проф. Б. Лепкого, з ілюстраціями та заставками А. Штірен. Берлін 1922, 287×200, 106 ст. (— портрет і 12 листків з ілюстр.). Видавництво Ольга Дякова. (Друкарня Візіке, Бранденбург (!) над Гавелсю.)

У змiстi: *Богдан Лепкий*: Переднє слово ст. 5—14.

Рец. *Вол. Дорошенко*, „Трибуна України“, Варшава 1923, ч. 5—7, (кн. 3), ст. 95—96. — *Д. Дорошенко*, „Літературно-науковий Вістник“, Львів 1923, кн. 8, ст. 375—376. — *В. Сімович*, „Пісня України“, Прага-Берлін, 1923, ч. 6, ст. 185.

124. *Котляревський, Іван*: ТВОРИ. Том II. Наталка Платка. Москаль Чарівник. Ода до князя Куракіна. Зі вступом і поясненнями *Богдана Лепкого*. Берлін 1922, 165×115, 112 ст. (Бібліотека „Українського Слова“ ч. 8.) (З друкарні Börsenbuchdruckerei Denter & Nicolais, Берлін.)

125. *Куліш, Пантелеймон*: ТВОРИ. Зі вступом і поясненнями *Богдана Лепкого*. 4 томи. Том I. Чорна Рада. Історичний роман. Берлін, 1922, 165×115, 244 ст. (Бібліотека „Українського Слова“ ч. 28.) (Друковано в Börsenbuchdruckerei Denter & Nicolais Берлін.)

У змiстi: „П. Куліш“ ст. 5—26 і пояснення ст. 226—244 Б. Лепкого.

125. *Куліш, Пантелеймон*: ТВОРИ. Том II. Поезії. Берлін 1923, 165×115, 278 ст. (Бібліотека „Українського Слова“ ч. 29.) (Друковано в Börsenbuchdruckerei Denter & Nicolais, Берлін.)

Передмова ст. 5—12 і пояснення ст. 249—272 Б. Лепкого.

125. *Куліш, Пантелеймон*: ТВОРИ. Том III. Україна. Берлін 1923, 165×115, 116 ст. (Бібліотека „Українського Слова“ ч. 36.) (Друковано в Börsenbuchdruckerei Denter & Nicolais, Берлін.)

В тексті 32 рисунки, з того 27 Б. Лепкого.

125. *Куліш, Пантелеймон*: ТВОРИ. Том IV. Псалтир. Берлін 1923, 165×115, 264 ст. (Бібліотека „Українського Слова“

ч. 37.) (Друковано в Börsenbuchdruckerei Denter & Nicolas, Берлін.)

Передмова Б. Лепкого, ст. 3—4.

126₁. *Лепкий, Богдан*: СТРУНИ. Антологія української поезії від найдавніших до нинішніх часів для вжитку школи й хати влаштував . . . I. Том. I. Від „Слова о полку Ігоревім” до Івана Франка. Берлін 1922, 210×140, VIII+239 і (1) ст. Спільне видання „Української Народньої Бібліотеки” і „Українського Слова”. Головний склад: „Ukrainske Slowo”, Buch- und Zeitungsverlag GmbH, Berlin-Schöneberg, Hauptstr. 11. (Copyright by „Ukrainske Slowo”, Buch- u. Zeitungsverlag, G m b H. 1922).

Обгортка і 18 образків пера Б. Лепкого.

126₂. *Лепкий, Богдан*: СТРУНИ. Антологія української поезії від найдавніших до нинішніх часів для вжитку школи й хати влаштував . . . II. Берлін 1922, 210×140, X+ (2) +296 ст. Спільне видання „Українського Слова” і „Української Народньої Бібліотеки”. Головний склад: „Ukrainske Slowo”, Buch- u. Zeitungsverlag, G. m. b. H., Berlin-Schöneberg, Hauptstr. 11. (Copyright by „Ukrainske Slowo”, Buch- u. Zeitungsverlag, GmbH. 1922).

15 рис. в тексті, з того 10 рис. і обгортка Б. Лепкого.

У змісті: „Богдан Лепкий”, життєпис і Література, під: *Зенон Кузель*, ст. 192—3, (вибір поезій Лепкого) ст. 193—200. Рец. *М. Карпинський*, „Книжка”, Станіславів 1922, ч. 6—10, ст. 141.

НАШІ КАЗКИ. II. Київ-Ляйпціг (1922), гл. ч. 103.

127. РІДНЕ СЛОВО. Збірка новель і оповідань українських авторів. I. (Берлін) 1922, 165×115, 288 і (2) ст. (Бібліотека „Українського Слова”, ч. 27.)

Обгортка рисунку Лепкого. У збірці два оповідання Лепкого: „Дідусь” (68—73) і „Цвіт щастя” (208—214).

128₁. *Стороженко, Олекса*: ТВОРИ. Зі вступом і поясненнями *Богдана Лепкого*. Том I. Марко Проклятий і інші оповідання. Берлін 1922, 165×115, 243+ (5) ст. (Бібліотека „Українського Слова” ч. 16.) (Друковано в Börsenbuchdruckerei Denter & Nicolas, Берлін.)

Портрет Стороженка рис. Б. Лепкого.

128₂. *Стороженко, Олекса*: ТВОРИ. Том II. Оповідання. Берлін 1922, 165×115, 256 ст. (Бібліотека „Українського Слова” ч. 17.) (Друковано в Börsenbuchdruckerei Denter & Nicolas, Берлін.)

На обгортці: „Дорош, Гаркуша і інші оповідання”.

129. *Тобілевич, Іван (Карпенко Карий)*: СУЄТА. Комедія в 4-х діях (картинки). Нове [друге] переглянене и [!] виправлене видання. Київ-Ляйпціг (6. р. 1922), 175×120, 144 ст. Українська Накладня, Коломия Галицька Накладня, Winnipeg Man. Ukrainian Publishing (Друковано в друкарні К. Г. Редера тов. з обм. пор. в Ляйпцігу.)

На обгортці: „Загальна Бібліотека“ ч. 9—11. — Передмова підп. Б. Лепкий ст. 3—11.

130. *Федькович, О.*: ВИБІР ПОЕЗІЙ. Берлін, 1922, 165×115, 32 ст. (Бібліотека „Українського Слова“ ч. 25.) (Друкарня Шарфого у Вецлярі.)

131. *Федьковича*: КАЗКИ ... Київ-Ляйпціг, (б. р. 1922), 155×120, 47+ (1) ст. (Друкарня Шарфого у Вецлярі.)

З кольоровою вставкою і портретом Федьковича рис. Лепкого. Передмова підп. Б. Л. ст. 5—8.

132. (*Фенельон*): КАЗКИ *Фенельона*. Київ-Ляйпціг (б. р. 1922), 155×120, 48 ст. Українська Накладня. (Друкарня Шарфого у Вецлярі.)

Переклад і передмова Б. Лепкого (без підпису), 4 ілюстрації в тексті та кольорова обгортка рис. Лепкого.

133. *Шевченко, Тарас*: ДУМКИ. Берлін 1922, 140×110, 48 ст. Бібліотека „Українського Слова“ ч. 23. (Друкарня Шарфого у Вецлярі.)

Надруковано в 1920 р. нак. Вид. „Струя“, за ред. Б. Лепкого.

134. *Шевченко, Тарас*: КОБЗАР. Повний ілюстрований збірник віршованих творів з життєписом та передмовою. Берлін 1922, 230×155, XV+(1)+309+(3) ст. Бібліотека „Українського Слова“ ч. 19. (Друкарня Шарфого у Вецлярі.)

У змісті: *Богдан Лепкий*: Про життя Тараса Шевченка. ст. XI—XVI. Обгортка і рис. „Перебендя“ (ст. 29) Б. Лепкого. Реч.: *І. Зеленкевич (Челіца)*: „Книжка“, Станіславів 1922, ч. 4—7, ст. 83. — *І. Піцулак*: „Промінь“, Чернівці 1922, ч. 9—10, ст. 253.

Шевченко, Тарас: „КОБЗАР“. Повний, ілюстрований збірник віршованих творів поета з життєписом та передмовою Б. Лепкого. Відень 1941, 210×150, XV+(1)+309+(3) ст. Накл. Т. Савули. (Друк Штоцінгер і М.)

Фототипічний передрук видання 1921—2 рр. Сіткові кліші перерисовані на черткові.

135а. *Шевченко, Тарас*: ПОВІСТІ. Том I. Арист. Музика. Під редакцією *Богдана Лепкого*. Берлін 1922, 165×115, 242+(2) ст. Бібліотека „Українського Слова“ ч. 21. Scharfes Druckereien, Вецляр.)

Повість „Арист“ переклав Б. Лепкий.

135б. *Шевченко, Тарас*: ПОВІСТІ. Том II. Наймичка. Варнак. Близнята. Під редакцією *Богдана Лепкого*. Берлін 1922, 165×115, 321+(3) ст. Бібліотека „Українського Слова“, ч. 22. (Scharfes Druckereien, Вецляр.)

ДОСТОЙНО ЄСТЬ. Берлін 1922, гл. ч. 110.

136а. *Вовчка, Марка*: ТВОРИ. З життєписом авторки й життєписними матеріалами. Том I. Життєпис і життєписні матеріали. Київ-Ляйпціг (1923), 215×146, CCLXXVII+(3)+297+(3). Українська Накладня. Головні склади: Українська Накладня с. з о. п. Berlin W 62, Kurfürstenstr. 83...

У змісті: Вступ, ст. V—XV. — Марко Вовчок. (Біографічний нарис.), ст. XLVII—CCLXXVII, підп. Богдан Лепкий.

136г. *Вовчка, Марка*: ТВОРИ. З життєписом авторки й життєписними матеріалами. Том II. Народні оповідання. Київ-Ляйпціг (1923), 215×146, 484 ст. Українська Накладня, Коломия Галицька Накладня. Winnipeg Man. Ukrainian Publishing (Печатано в типографії К. Г. Редера тов. з обм. пор. в Ляйпціг[!].)

136з. *Вовчка, Марка*: ТВОРИ. З життєписом авторки й життєписними матеріалами. Том III. Народні оповідання. Київ-Ляйпціг(1) (1923), 215×146, 435 + (1) ст. Українська Накладня, Коломия Галицька Накладня. Winnipeg Man. Ukrainian Publishing (Печатано в типографії К. Г. Редера тов. з обм. порукою в Ляйпціг[!].)

Портрет Вовчка рис. Б. Лепкого, ст. 2.

137. *Клин, Б.*: НАЦІОНАЛЬНЕ ВИХОВАННЯ. Берлін, 1923, 165×155, 36 ст. (Бібліотека „Українського Слова“ ч. 35.) (Друковано в Börsenbuchdruckerei Denter & Nicolai, Берлін.)

Передмова Б. Лепкого, підп. Видавництво, ст. 5—8.

Куліш, Пантелеймон: ТВОРИ. Том II—IV. Берлін 1923, гл. ч. 125.

138. *Щоголів, Яків*: ВИБІР ТВОРІВ. З портретом автора та вступною статтею *Богдана Лепкого*. Берлін, 1924, 165×115, 74 + (6) ст. (Бібліотека „Українського Слова“, ч. 44.) (Друковано в Börsenbuchdruckerei Denter & Nicolai, Берлін.)

Передмова Б. Лепкого ст. 5—20.

139. *Шевченко, Тарас*: ПОВНЕ ВИДАННЯ ТВОРІВ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА. Том XIV. Переклади поезій на польську мову за редакцією *Богдана Лепкого*. Варшава-Львів 1936, 180×120, портрет + 385 + (1) ст. Український Науковий Інститут.

У змісті: Передмова ст. 3—4. — *Б. Лепкий і П. Зайцев*: Бібліографічні завваги ст. 353—357.

* *Szewczenko Taras*: POEZJE Warszawa 1936, 210 × 150, 406 ст.

Повище видання з польським заголовком. — У змісті: *Bohdan Lepki i Pawel Zajcew*: Uwagi bibliograficzne.

Рец.: *Jan Bielatowicz*: Największy poeta ruski. „Warszawski, Dziennik Narodowy“, Варшава 16. IX. 1936 (пор. *Е. К.*: „rzedbrzmiała legenda „Biuletyn olsko-Ukraiński, Варшава 1936 ч. 39).

— *О. Боднаревич*: Шевченко по польськи. „Назустріч“ Львів, 1936 ч. 10. — *М. H. Jechter*: Śwęcenko in polnischen Gewande. „Prager Presse“ Прага 12 VII. 1936. — *К. К.* Uczenie wielkiego poety. „Kurjer Poranny“, Варшава 30. IV. 1936. — *Е. Malaniuk*. Dusza Ukrainy. „Ateneum“, Варшава 1938, ч. 1 ст. 38—45. — м. р. [М. Рудницький]: Шевченкові поезії в польських перекладах „Діло“, Львів 30. IV. 1936, ч. 94.

140. СЛОВО О ПОЛКУ ІГОРЕВИМ. Поема з XII. ст. у перекладах на нинішню мову. Редакція і вступна стаття *Богдана Лепкого*. Краків 1941, 203×140, 63 + (1) ст. „Літературна Бібліотека“, ч. 5. Українське Видавництво. (Накладом Українського

Видавництва, Краків, Райхштрассе 34.) (Друкарня „Поспішна“, Краків, Райхштрассе 34, тел. 147-86.)

На 64 ст.: „Заставки і кінцівки цього видання взяті з «Прикрас рукописів Галицької України», видання Національного Музею у Львові». Обгортка С. Гординського.

Шевченко, Тарас: КОБЗАР. Відень 1941, тл. ч. 134.

III. ВАЖНІШІ ПИСАННЯ ПРО БОГДАНА ЛЕПКОГО

I. БІОГРАФІЯ

АВТОБІОГРАФІЧНІ ПИСАННЯ:

Лепкий Богдан: Пояснення, в кн. „Писання“, Київ-Ляйпціг (1920), том I. Вірші, ст. 381—397; том II. Проза, ст. 455—485.

Лепкий Богдан: Свято Котляревського у Львові. (Із споминів). „Золота Липа“, Берлін 1924, ст. 222—227.

Лепкий Богдан: Гарно було... „Альманах українського студентського життя в Кракові“. Зібрала і видала редакційна колегія в складі: Володимир Ничай, Микола Бажанський, Ярослав Салук, Ів. Красник. Краків 1931, 215×145, 88+ (4)+VІІ+ (1). Накладом Т-ва „Українська Студентська Громада“ в Кракові. (Видано в друкарні ОО. Василяні в Жовкві). (Ст. 11—18).

Лепкий Богдан: Казка мойого життя. I. Крегулець 1936, II. До Зарваниці 1938, III. Бережани 1941.

Бібліографічний опис поданий у I. частині бібліографії. (чч. 70, 73, 75).

ЖИТТЕПИС. СПОМИНИ ПРО Б. ЛЕПКОГО:

Кузеля Зенон: Богдан Лепкий. Бібліографічний нарис, написав... в кн. „Золота Липа“, Ювілейна збірка творів Богдана Лепкого з його життєписом, бібліографією творів і присвятами, зладив... Берлін, 1924, ст. 7—89.

Голубець Микола: „Гать вудуйте(!) кріпку та високу!“ (Промова, виглошена на вечері присвяченому творчості Богдана Лепкого). „Золота Липа“. Ювілейна збірка творів Богдана Лепкого з його життєписом, бібліографією творів і присвятами, зладив *Зенон Кузеля*. Берлін 1924, ст. 95—98.

Трильовський Кирило: Богданові Лепкому — поздоров. „Золота Липа“, Берлін 1924, ст. 107—113.

Чайківський Андрій: „Як я пізнався з ювілятом“. (Коломия. 28. грудня 1923). „Золота Липа“, Берлін 1924, ст. 98—102.

Луцький Остап: Богдан Лепкий у Кракові. „Золота Липа“, Берлін 1924, ст. 102—107.

Кузеля, Д-р Зенон: Богдан Лепкий у Німеччині. (Листопад 1915 — лютий 1926). Промова на Святочній Академії в „Українським Науковим Інституті“ в Берліні. „Діло“, Львів, 7., 8. липня 1933.

Бабій, Ол.: Богдан Лепкий. „Ілюстровані Вісті“, серпень 1941, ч. 8, ст. 4—5.

Число присвячене Богданові Лепкому.

Купчинський, Роман: Жмут споминів про Богдана Лепкого. „Ілюстровані Вісті“, Краків, серпень 1941, ч. 8, ст. 2—3.

Лепкий, Лев: „Замість закінчення“ в кн. *Богдан Лепкий*: „Казка мого життя. Бережани“. Краків 1941, ст. 179—180.

Голубець, Микола: Богдан Лепкий (1872—1941). „Львівські Вісті“, Львів 22.—24. VII, ч. 162—164 (286—288).

Передрук п. з. „Життєвий шлях Б. Лепкого“ в кн. „Богдан Лепкий“. Краків 1943, ст. 8—12.

Купчинський, Р.: Уривок споминів про Б. Лепкого. „Краківські Вісті“, Краків 21. VII. 1942, ч. 158.

Горняткевич, Дам'ян: Ще жмут споминів про Богдана Лепкого. „Краківські Вісті“, Краків 1942, ч. 262.

Сімович, Василь: Богдан Лепкий. „Наші Дні“, Львів, серпень 1942, р. 1., ч. 9, ст. 7.

Чайковський, Юліян: В перші роковини смерті. „Станіславське Слово“, Станіславів 22. VII. 1942, ч. 73 (114).

Купчинський, Роман: В бережанській тихій стороні, в кн. „Богдан Лепкий“, Краків 1943, ст. 6—7.

Лисяк, Павло: Богдан Лепкий як громадянин. „Богдан Лепкий“, Краків 1943, ст. 42—46.

НЕКРОЛОГИ. — ПОХОРОНИ.

Богдан Лепкий (некролог) „Краківські Вісті“, 23. VII. 1941, ч. 159 (314).

Горняткевич, Д.: Богдан Лепкий. „Календар Українського Видавництва“ на рік 1942. Краків, 1941, ст. 124—125.

„Відходить від нас Великий Поет і Письменник“. Прощальне слово проф. д-ра *І. Раковського* над могилою Б. Лепкого. Промова *Романа Купчинського* від українських письменників і журналістів та українських комбатантів. „Краківські Вісті“, 27. VII. 1941, ч. 163 (318).

Геник-Березовський, Юліян: Слово на могилі Богдана Лепкого. „Краківські Вісті“, 10. VIII. 1941, ч. 175.

Коновальця, М.: Великий Син Української Землі. Прощальне слово ред. . . над могилою Б. Лепкого. „Краківські Вісті“, 26. VII. 1941, ч. 162 (317).

Купчинський, Роман: Богданові Лепкому. „Краківські Вісті“, 23. VII. 1941, ч. 159 (314).

Кучабського, Володимира о.: По цілій землі розійшовся голос його. (Слово . . . над могилою Богдана Лепкого). „Краківські Вісті“, 1. VIII. 1941, ч. 167 (322).

Поховони Богдана Лепкого. „Краківські Вісті“, 25. VII. 1941, ч. 161 (316).

Раковський, Іван: Богдан Лепкий. „Краківські Вісті“, 24. VII. 1941, ч. 160 (315).

Рибачукова, А.: Китиця квітів... Великому Громадянинові й Письменникові Богданові Лепкому цих кілька слів в дев'ятій день його смерті. „Краківські Вісті”, 10. VIII. 1941, ч. 175 (330).
Цурковський, Маріян о.: Богданові Лепкому в далеку дорогу. „Краківські Вісті”, 10. VIII. 1941, ч. 175 (330).

СВЯТКУВАННЯ ПАМ'ЯТІ

мк. (Козак Маріян): Святочний Вечір у честь Богдана Лепкого. „Краківські Вісті”, Краків, 29. VII. 1941, ч. 164 (319).

В перші роковини смерті Богдана Лепкого. „Краківські Вісті”, Краків 1942, ч. 259 і 260.

Пам'яті Богдана Лепкого. „Краківські Вісті”, Краків 1942, ч. 263.

2. ТВОРЧИСТЬ.

ЛІТЕРАТУРНА:

Турбацький, Лев: (Переднє слово в кн.) *Б. Лепкий*: „З села”. Чернівці 1898, ст. 3—4.

Грушевський, Ол.: Богдан Лепкий. „Літературно-науковий Вістник”, Львів-Київ 1908, кн. 6, ст. 494—498.

Відбитка п. а. „З сучасної української літератури”, Київ 1909, ст. 127—131, 2-е видання 1918, ст. 112—116.

Євшан, М.: Богдан Лепкий. (Елементи його творчості). „Українська Хата”, Київ 1909, ч. 7—8 ст. 396—407.

Відбитка в кн. „Під пропором мистецтва”, Київ 1910, ст. 57—67.

Wutzky, Anna Charlotte: BOHDAN LEPKYJ. Vom... „Die Ukraine”, Berlin, September 1920, Nr 9, ст. 213-215.

С[тругинський], М. Богдан Лепкий. (З нагоди ювілею 25-літньої літературної творчості). „Життя і Мистецтво”, Львів 1920, ч. 4—5, ст. 129—131.

Верниволя, Василь (Сімович В.): Богдан Лепкий (нарис літературної діяльності і спроба характеристики письменника за двацять п'ять літ його письменницької праці) в книжці: *Б. Лепкий*: „Писання”, Київ-Ляйпциг (1922), т. I, ст. V—LXXVII.

Дорошенко, Вол. Богдан Лепкий (З нагоди п'ятидесятиліття уродни). „Письмо з Просвіти”, Львів 1922, ч. 45—6, ст. 358—60.

Esih, Ivan, Dr.: Književna fizionomija Bohdana Lepkoga. „Véčer”, Zagreb, 29. svilenia 1925.

Рудик, Д.: Їх шлях (Молодомузиці). „Західня Україна”, літ.-гром. альманах. Кн. I. ДВУ. Харків, 1927, ст. 183—214.

Про Б. Лепкого, ст. 201—206.

Державін, В.: Історична белетристика Б. Лепкого. „Критика”. Харків, 1930, кн. 5, ст. 27—48.

Передрук: „Нові Шляхи”. Львів 1930, кн. 9, 10 і 11.

Якубський, Б.: Поезія критичної доби. В книжці: „Галицька та буковинська поезія XX віку”. Вибір і стаття... Харків-Київ 1930, LXX+186 ст.

Про Б. Лепкого: II. розділ, ст. VIII—XVII. В книжці м. ін. вибір поезій Б. Лепкого, ст. 3—25.

Луцiv, А.: Поет споминів. (Б. Лепкий, лірик і новеліст). „Літературно-науковий Вістник“, Львів, 1931. Кн. 6. ст. 533—537.
Дорошенко, Вол. Богдан Лепкий. (З нагоди 60-ліття). „Життя і Знання“, Львів 1932, ч. 15, ст. 433—434.

Лакуста, Святослав: Україна і Московщина в трильогії Богдана Лепкого „Мазепа“, „Час“, Чернівці, 1932, чч. 1022, 1027, 1033, 1039, 1045, 1051, 1056, 1062, 1066, 1067, 1071, 1074, 1078, 1081, 1085, 1089, 1093, 1097, 1101, 1105, 1108, 1112.

Пеленський, Євген Юлій: Богдан Лепкий. „Українська Школа“, Львів 1932, ч. 6—9, ст. 95—99.

Вийшло теж окремою відбиткою, пор. нижче.

Голубець, Микола: Богдан Лепкий. „Наш Прапор“, Львів, чч. 18—21, 1933.

Рагич, Василь: Сфери творчості Богдана Лепкого. (На свято Богдана Лепкого в Рогатині, дня 22. XII. 1932 з приводу 60-ліття уродин Поета.) „Дзвони“, Львів 1933, ч. 2, ст. 66—80.

Smal-Stocki, Roman: Bohdan Lепki. „Wiadomości Literackie“, Варшава, 22. II. 1933, ч. 10.

Степняк, М.: Поети „Молодої Музи“. „Червоний Шлях“, 1933. Ч. 1, ст. 147—196.

Про Лепкого . ст. 165—180.

Х. (Козак Марія): Здалека і зблизька. „Дзвони“, Львів 1933, ч. 2, ст. 84—90.

Про Лепкого ст. 88—90.

Рудницький, Михайло: Богдан Лепкий, в книжці „Від Мирного до Хвильового“. Львів 1936, ст. 273—281.

На ст. 429—430 бібліографія про Лепкого (склав В. Дорошенко).

Рудницький, М.: Що таке „Молода Муза“? в кн. „Чорна Індія »Молодої Музи«“. Львів 1937, ст. V—XVIII.

Zdziechowski, Marjan: UKRAINA A ROSJA. Trylogia Bohdana Lепkiego. „Słowo“, Wilno, 24. IV. 1, 15 i 25. V. 1938.

Гординський, Святослав: В погоні за вічною красою. Лірика Богдана Лепкого. „Ілюстровані Вісті“, ч. 8, серпень 1941, ст. 7-9.

Число присвячене Б. Лепкому.

Грицак, Є., Д-р: Богдан Лепкий і наша молодь та дитвора. „Краківські Вісті“, 31. VIII. 1941, ч. 190 (345).

Романенчук, Б.: Літературна творчість Б. Лепкого. „Краківські Вісті“, 1941, ч. 160 (315).

Стаття незакінчена.

Бойко, Ю. Богдан Лепкий. „Нова Україна“, Харків, 5. XI. 1942, ч. 250.

Луцiv, Лука, Д-р: Як зароджувалися деякі твори Б. Лепкого. (В перші роковини смерті письменника). „Краківські Вісті“, Краків, 21. VII. 1942, ч. 158.

Пеленський, Євген Юлій: Богдан Лепкий — поет. „Богдан Лепкий“, Краків 1943, ст. 13—32.

МИСТЕЦЬКА:

Горняткович, Дамян: Богдан Лепкий як маляр. „Ілюстровані Вісті“, серпень 1941, ч. 8, ст. 5—7.

Горняткович, Д.: Богдан Лепкий як маляр і письменник. „Ілюстровані Вісті“, вересень 1941, ч. 9, ст. 8—11.

Горняткович, Дамян: Богдан Лепкий як маляр. „Богдан Лепкий“, Краків 1943, ст. 33—37.

Кузик, К.: Богдан Лепкий і музика. „Краківські Вісті“, Краків, 1942, чч. 261, 263—6, 268, 270—1.

НАУКОВА:

Козак, М(аріян): Головні моменти наукової діяльності Богдана Лепкого. „Дзвони“, Львів 1933, ч. 2, ст. 80—84.

Число присвячене Б. Лепкому.

Дорошенко, Вол.: Наукова і популярно-наукова діяльність Богдана Лепкого. (З приводу перших роковин смерті.) „Краківські Вісті“, Краків, 1942, ч. 163.

Передрук: Наукова діяльність Б. Лепкого. „Богдан Лепкий“, Краків 1943, ст. 38—41.

КНИЖКИ І ЧАСОПИСИ ПРО ВСЮ ТВОРЧИСТЬ ЛЕПКОГО:

ЗОЛОТА ЛИПА. Берлін, 1924, (гл. ч. 51).

У змiстi: *Зенон Кузеля*: Богдан Лепкий. Бiблiографiчний нарис ст. 7—89. — Присвяти Б. Лепкому ст. 91—132. — *З. Кузеля*: Бiблiографiя писань Б. Лепкого ст. 229—253. — 15 iлюстрацiй.

ДЗВОНИ. Львів 1933 ч. 2, (гл. ч. 64).

У змiстi: *Василь Ратич*: Сфери творчості Богдана Лепкого ст. 66—80. — *М. Кузак*: Головні моменти наукової діяльності Богдана Лепкого ст. 80—84. — *Х.*: Здалека і зблизька ст. 84—90. — *Є. Ю. Пеленський*: Матеріали до бібліографії Б. Лепкого ст. 90—95.

Пеленський, Євген Юлій: **БОГДАН ЛЕПКИЙ**. Літературний нарис. Львів 1933, 117×163, 15 + (1) ст. „Дажбог“ ч. 6. (Відбитка з „Української Школи“. З друкарні Наукового Товариства ім. Шевченка у Львові[1])

Пеленський, Євген Юлій: **БОГДАН ЛЕПКИЙ**. Друге, перероблене видання. Краків 1943, 230×150, 52 ст. Українське Видавництво. (Друк: „Нова Друкарня Денникова“, Краків).

Відбитка з кн. „Богдан Лепкий“. Краків 1943, ст. 13—32 і 47—77.

ІЛЮСТРОВАНІ ВІСТІ. (Краків) серпень 1941, ч. 8. Редагує Колегія. За редакцію відповідає М. Хомяк.

У змiстi: *Роман Купчинський*: Жмут споминів про Богдана Лепкого ст. 2—3. — *Ол. Бабій*: Богдан Лепкий ст. 4—5. — *Дамян Горняткович*: Богдан Лепкий як маляр ст. 5—7. — *Святослав Гординський*: В погоні за вічною красою. ст. 7—9. — (12 ілюстрацій).

БОГДАН ЛЕПКИЙ. 1872—1941. Збірник у пошану пам'яті поета. Краків-Львів 1943. 230×150, 90 ст. За редакцією Є. Ю. Пеленського. Накладом „Українського Видавництва“, Краків, Райхсштрассе 34, П. Друк: „Нова Друкарня Денникова“ під нак. упр. Краків, Ожешкової 7.

Зміст: *Б. І. Антонич*: Поет ст. 5. — *Роман Купчинський*: В бережанській тихій стороні ст. 6—7. — *Микола Голубець*: Життєвий шлях Б. Лепкого ст. 8—12. — *Євген Юлій Пеленський*: Богдан Лепкий — поет ст. 13—32. — *Дам'ян Горняткович*: Богдан Лепкий як маляр ст. 33—37. — *Володимир Дорошенко*: Наукова діяльність Б. Лепкого ст. 38—41. — *Павло Лисяк*: Богдан Лепкий як громадянин ст. 42—46. — *Є. Ю. Пеленський*: Бібліографія ст. 47—77.

3. БІБЛІОГРАФІЯ

Кувеля, Зенон: Бібліографія писань Богдана Лепкого, Зложив ... в кн. „Золота Липа“, Берлін 1924, ст. 229—253.

Зміст: I. Книжкові видання Б. Лепкого, ст. 232—238.

II. Книжки зредаговані, або видані Б. Лепким, 239—243.

III. Часописна література. А. Гарне письменство. 1. Вірші. 2. Проза, ст. 243—246. Б. Літературно-наукові статті, критика й бібліографія, 247—253.

Пеленський, Є. Ю.: Матеріали до бібліографії Б. Лепкого. (Спис писань Богд. Лепкого, що вийшли особними книжками), „Дзвони“, Львів 1933, ч. 2, ст. 90—95.

Пеленський, Є. Ю.: Бібліографія, в кн. „Богдан Лепкий“, Краків 1943, ст. 47—77.

Пор. ще: *Верниволя Василь*: в кн. Б. Лепкий: „Писання“ т. I., 1922, ст. VII—VIII; і *В. Дорошенко*, в кн. М. Рудинський: „Від Мирного до Хвильового“ 1936, ст. 429—430.

З М І С Т

БОГДАН ЛЕПКИЙ — ПОЕТ	7
I. Середовище і доба. — Творча індивідуальність	
II. Рання творчість: Творчі стимули. — Мистецькі засоби. — Суспільницька тематика	
III. Другий етап творчості (1901—1919): Основні мотиви осінь, любов, спогади — їх мистецький вияв. — Війна	
IV. Третій етап (1920—1941): Перехід до нових жанрів. — <i>От так собі і Під тихий вечір</i> . — Історичні повісті: <i>Мазепа, Крутіж</i> . — Спомини	
БІБЛІОГРАФІЯ	25
I. Писання Б. Лепкого	
II. Переспіви і переклади. — Книжки видані Б. Лепким	
III. Важніші писання про Богдана Лепкого:	
1. Біографія: Автобіографічні писання. — Життєпис. Спомини про Б. Лепкого. — Некрологи. Похорони. — Святкування пам'яті	
2. Творчість: Літературна. — Мистецька. — Наукова. — Книжки і часописи про всю творчість Лепкого	
3. Бібліографія	

